

žive!
SLOVO

1997 **1**
ročník XXIX

Milí čtenáři,

z Boží milosti jsme vstoupili do dalšího roku. I letos se chceme spolu s vámi setkávat na stránkách našeho společného časopisu. Budeme vděční, bude-li to oboustranné. Jen to totiž slouží k obohacení a vzájemnému budování, protože všichni "jen částečně poznáváme a částečně prorokujeme". V tom částečně jsme však různí, takže se můžeme vzájemně povzbuzovat, napomínat i potěšovat.

Po poradě bratří v ediční radě dojde k některým změnám v koncepci časopisu.

Předně jde o to, aby každé číslo časopisu mělo nosnou myšlenku, již se bude zabývat řada článků. Tím samozřejmě nechceme snižovat obsahovou pestrost časopisu. Měl by však reagovat na potřeby doby, ve které žijeme.

Pro druhé číslo počítáme s tématem "Všední dny křesťanské rodiny a jejich dopad na církev". Je to téma, které bude také, dá-li Pán, tématem konference v Ostravě.

Ve třetím čísle se budeme zabývat "nesením evangelia lidem dnešní doby" a v posledním čísle "očekáváním příchodu Pána Ježíše pro církev v praxi". Budeme rádi, když zaměříte své příspěvky tímto směrem.

Uzávěrky článků budou nejpозději do konce předchozího čtvrtletí. Návrhy na další témata zasílejte do redakce tohoto časopisu, na redakční radě si je probereme a zařadíme je do pořadí.

Dále jsme došli po obšírnějších úvahách k tomu, že bude dobré vložit do časopisu inzertní přílohu, abychom mohli být informováni o tom, co se kde děje, kdo co potřebuje nebo případně nabízí. Připravené inzeráty bude shromažďovat a graficky zpracovávat bratr

Ota Chloupek, (Socháňova 1132/1, 160 00 Praha 6 - Řepy, tel. domů (odpoledne - 02/3015417, dopoledne do práce 02/3014378). Pokud chcete inzerát poslat faxem, můžete na číslo 02/3021676 - na fax připište "pro Otu". Předpokládáme, že obsahem inzerátů budou především duchovní potřeby, ohlášení akcí, shánění či nabídka duchovní literatury, nevylučujeme však ani běžnou inzerci, včetně případných inzerátů na seznámení (zejména pro starší věřící a věřící žijící osaměle). Protože však nedisponujeme pracovníky, kteří by se mohli zabývat agendou, je třeba do inzerátů (s výjimkou seznámení) uvádět jména a adresu, aby zájemci mohli korespondovat přímo. Seznámení zprostředkuje redakce.

Podohodě na redakční radě vypustíme z obsahu čísla články s výslovně dětskou tematikou. Pro děti je určen časopis Česká Duha (pozor, v průběhu roku bude měnit název!), který je velmi kvalitní, má však problémy s odbytem. Víte o něm a podívali jste se už na něj? Rádi vás k tomu povzbudíme.

A závěrem ještě praktická připomínka ohledně styku s časopisem. Pokud vám jde o obsah, kontaktujte redakci časopisu. Pokud potřebujete časopis přihlásit, přehlásit a podobně, obraťte se prosím na administraci časopisu.

A tak i pro letošní rok vám přejeme Boží milost a požehnání a byli bychom rádi, aby vám časopis přinesl Živé slovo v pravou chvíli na pravém místě.

Váš bratr

Tomáš Pala s redakční radou

*"Lidu můj, naslouchej učení mému,
k slovům úst svých nakloň ucho..."*

Žalm 78,1

Komu dnes mohu věřit?

Tuto otázku si dnes klademe mnohokrát. Dříve, před sedmi lety, bylo všechno jaksi mnohem jednodušší, přehlednější. Když jsme cokoliv potřebovali, věděli jsme, kam se obrátit. Nebylo toho moc na výběr, ale člověk se nemusel trápit tím, že nebude vědět, co si má vybrat. Dnes nás všude zahlcuje spousta reklam, denodenně vybíráme ze svých schránek množství letáků se zaručeně nejlepšími věcmi za neslýchané ceny. Nekupte ty. Dnes hážu do koše všechny ty nabídky na zaměstnání za 30 000,- Kč měsíčně. Jsem asi hlupák a šlapu si po svém vlastním štěstí, ale už nikomu nevěřím.

Obrovská nabídka

Dnes je nepřeborná (a také nepřehledná) nabídka ve všech oblastech lidského života. Žijeme v pluralitní společnosti - to neplatí jen v politickém životě, kde už dávno není jen jediná strana, která má vždycky pravdu. Pluralitní společnost je i v náboženském světě. Kromě křesťanských věrouk s nejrůznějšími důrazy je tu řada rádobykřesťanských náboženství (jako jsou Svědkové Jehovovi nebo Svatí Ježíše Krista posledních dnů - mormoni či Církev sjednocení reverenda Moona), ale jsou tu další náboženství. Jsou tu Scientologové, jsou zde vyznavači hinduismu, hnutí Hare Kršna, vyznavači jógy, nemluvě o desítkách různých těžko postizitelných destruktivních sekt. A všichni jsou ti praví - všichni nabízejí zaručenou pomoc člověku. Jak se máme orientovat? Kdo nám zaručí, že právě víra v Pána Ježíše je to pravé? Co když si to jen namlouváme? Vždyť i křesťanství selhalo a dodnes selhává. Co svatá inkvizice, co znamenají spory mezi katolíky a protestanty v Ulsteru, co boje mezi pravo-

slavnými Srby a katolickými Chorvaty v bývalé Jugoslávii? Jak poznám, kde je pravda?

Komu nevěřit!

Rád bych vás upozornil na hrozící nebezpečí reklamních triků. Znáte to určitě všichni - překrásné vlasy, barvy, které vydrží v každém počasí, zubní pasty, po nichž se vám určitě nebudou kazit zuby, polévky lepší než od babičky atd. Reklama na nás doráží ze všech koutů - z televizní obrazovky, z rádia, z časopisů, z jízdních řádů, z telefonního seznamu. Netvrdím, že vše je špatné, ale člověk musí být opatrný. Reklama využívá dvou zásadních triků:

- přehání výhody (skutečnost bývá mnohem chudší a skromnější),
- neřekne vedlejší účinky (neřekne celou pravdu).

Uvedu několik takových známých příkladů: Všichni znáte z obrazovky reklamu na Blend-a-med s fluoristatem. Poťete vajíčko z jedné poloviny pastou, druhou necháte nepotřenu a ponoříte do kyselého prostředí octové vody. A za určitou dobu vidíte výsledek - jedna část vajíčka zůstává tvrdá, druhá část skořápky je pryč. Aspoň na obrazovce. Můj syn to vyzkoušel - ale výsledek nestál za řeč.

Všichni znáte trik s Vizírem, který vypere dočista dočista i s uzlem. Výrobce zapomněl říci, že po podstatně méně vypráních můžete své prádlo vyhodit, protože se rozpadne.

Jednou jsem se napálil reklamou na boty. Potřeboval jsem šedé boty a v tehdejší Nové svobodě nabízela za bezkonkurenční cenu firma *Dobrý nákup* boty, které zaručeně neochodíte. Koupil jsem, přišly na dobírku. Když jsem otevřel krabici, řekl jsem si: "Tako-

vé boty asi dřív dávali nebožtíkům do rakve" - byl to gumový odlietek. Neochodil jsem je, protože mi praskly. Reklamovat už nebylo kde.

Proč o tom mluvím? Jde o to, abychom si uvědomili, co je cílem reklamy. **Ne uspokojit potřeby zákazníka, ale prodat.**

Mluví-li o reklamě, nepřeháním. I v oblasti víry totiž existuje dobře fungující reklama. Jejím cílem je získat **přivřence**, stoupence, členy, ovečky, či jak to chcete nazvat. Nejde vůbec o **naplnění potřeb jejich života**. Proto vás prosím - nenaletěte na reklamní triky různých náboženských vůdců.

Chtěl bych varovat především před různými nepřehlednými sektami. Jsou nejruznějšího směru, ale ve skutečnosti se podobají jedna druhé jako vejce vejci svou taktikou. Je velice prostá - zaměřují se na lidi, kteří mají problém. Snaží se je získat laskavostí a pak už to jde ráz na ráz. Jejich snahou je oddělit člověka od ostatní společnosti, od blízkých, příbuzných, zpřetrhat vazby, pak si takového člověka podrobí a zneužívají jej pro své cíle (především se za vším skrývá touha po jeho majetku). A když se člověk opravdu dostane na dno a v zoufalství se vzepře, nemilosrdně a bez slitování jej vyvrhnou ven jako prašivou ovci.

Takoví lidé pak končí v psychiatrických léčebnách a dlouho nejsou schopni se opět začlenit do společnosti.

Chtěl bych také varovat před těmi, kteří slibují to, co by lidé rádi chtěli mít. Jsou to lidé, kteří slibují tělesné zdraví a prosperitu, nebo taková, kteří mají vizi toho, že království Boží je třeba vybudovat zde na této zemi v tomto těle. Patří mezi ně ti, kdo vám budou slibovat, že vás zbaví všech problémů a těžkostí. Dále k nim bezesporu patří ti, kdo slibují odhalení a pohled do budoucna, nebo

naopak kontakty se zemřelými lidmi, nebo možnost navázání kontaktů s mimozemskými bytostmi a napojení na vesmírnou energii. Jsou také lidé, kteří vás budou chtít přesvědčit, že potřebujete uvolnit skrytou energii vaší duše.

Dále nevěřte těm, kdo o sobě prohlašují, že jsou něco výjimečného, vtělení Krista nebo někoho jiného, že mají nadpřirozené schopnosti, které obyčejní lidé (křesťany nevyjímaje) mít nemohou. A konečně nevěřte těm, kdo vás budou chtít vést k závislosti na někom nebo na něčem kromě Boha samotného.

Jak se orientovat?

Možná, že si řeknete, že trochu přeháním - ale lidé dnes věří navzdory čtyřicetiletému dokazování náboženského tmářství (nebo snad právě proto) nejruznějším naukám a konstrukcím. Jak se ale orientovat v té nepřehledné směsici pravdy a výmyslů, skutečnosti a fantazie?

Možná bude pomůckou zase příklad z praktického života.

Naše firma, která vyrábí mimo jiné elektrovýzbroj pro výtahy, se dosti těžko pracovala přes problémy privatizace. Najednou se objevila celá řada konkurenčních firem, které přicházely s podobnou nabídkou. Přesto se nám podařilo získat a rozšiřovat počet zákazníků. Jak se nám to podařilo? Pomohl nám k tomu vlastně výtahářský veletrh VERTIKAL, konaný v Ostravě na Černé louce. Řada výrobců z tuzemska i ze zahraničí zde vystavovala své výrobky. Naše firma vystavovala rovněž. Ne nakupované cizí výrobky, ale naše vlastní, české. Naši snahou bylo, aby se naši potenciální **zákazníci** mohli na vlastní oči **přesvědčit, že to funguje tak, jak to uvádíme v nabídce**. Vyrobili jsme miniaturní **zkušební vůz** s kabinou, která na volbu **opravdu jezdila** nahoru a dolů, **zpomalovala a zastavovala** tam, kde **měla, světlo** v kabině svítilo při jízdě

a nesvítilo, když výtah stál, na digitálním ukazateli byla znázorněna skutečná poloha kabiny. Lidé se mohli názorně přesvědčit o tom, že to funguje a jak to funguje. Výsledek byl překvapující - poptávka po našich výrobcích značně vzrostla. Samozřejmě, za rok se objevila funkčních modelů celá řada - ale to už je jiná kapitola. Chápete, oč jde? **Lidé potřebují vědět, že to opravdu funguje**. Není možno ničemu nevěřit. Něčemu člověk věřit musí - je ale nutné prověřovat, že to, co říkám, je opravdu skutečnost. To platí ve všedním životě, a na-prosto stejně i v životě víry.

Pán Ježíš je hoden víry a důvěry

A teď přicházím k někomu, komu to opravdu funguje v celém rozsahu. Nepoznal jsem nikoho jiného, kdo je tak hoden důvěry nás lidí, jako Ježíše Krista.

Pán Ježíš nepoužívá reklamní triky. Neslibuje nereálné věci, neslibuje to, co by nespínil. Neslibuje také nic fantastického, neslibuje ani vesmírnou energii, ani vytržení mysli, ani zaručené zdraví a prosperitu.

Nezamílčuje také druhou stránku věci. Když si vyvolil dvanáct učedníků, řekl jim to zcela jasně: *"He, já vás posílám jako ovce mezi vlky... Mějte se na pozoru před lidmi, neboť vás budou vydávat soudům, budou vás bičovat... A budete ode všech nenáviděni pro mé jméno..."* (Mt 10,16-22) *"Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat..."* (J 15,20). *"Toto jsem vám pověděl, abyste měli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět..."* (J 16,33).

Co tedy nabízí? Stojí za to si to připomenout. Jsou to věci, kterých si lidé tohoto světa příliš necení, i když jsou svou podstatou životně důležité. Patří k nim:

- **odpuštění hříchů**: "Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že skrze jeho

jméno přijme odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří" (Sk 10,43);

- **pokoj**: "Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista." (Ř 5,1) *"A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude strážít vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši"* (Fp 4,7). Tam, kde je nevyznaný hřích, se musí člověk obávat následků, které přinese jeho odhalení. Proto si člověk pomáhá řetězcem lži a podvodů, aby zamaskoval skutečnost. To ale nevede k pokoji, ale k obavám, co se stane, až se to prozradí. Vyznaný a odpuštěný hřích přináší pokoj. Člověk může klidně spát, má čisté svědomí.

- **odpočinutí duši**: *"Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. Vezměte jho mé na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci, a naleznete odpočinutí svým duším."* (Mt 11,28). Uvědomujeme si, že je unaveno nejen naše tělo, ale i duše? To nám dokazuje jasné počet nemocných na psychiatrických odděleních. Ale pravý odpočinek duše nenalezeme tím, že budeme myslet na jiné věci, že "zapomeneme" na své problémy. Únik není řešení, je to jen odsunutí problému. A to není cesta, kterou nabízí Pán Ježíš.

Zvěst Pána Ježíše je prostá, jednoduchá, může ji pochopit a vírou uchopit každý člověk. Řešení našeho primárního problému, hříchu, z něhož potom vyplývají jako okrajové všechny ty ostatní naše lidské problémy, je v jeho smrti na kříži Golgoty za nás. Je to "bláznivé kázání", ale je tím, co skutečně pomáhá. *"Slovo kříže je totiž bláznovstvím těm, kteří hynou, ale nám, kteří jsme zachráněni, je mocí Boží. Je napsáno: Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhnou. Kde je moudrý? Kde je znalec Písma? Kde je řečník*

tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost tohoto světa bláznovstvím? (Když se dnes podívám do bývalé Jugoslávie, do Ulsteru, do Čechenska, nebo kamkoliv jinam - nemohu jinak, než si potvrdit pravdivost tohoto výroku.)

Neboť když svět v Boží moudrosti nepoznal skrze svou moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznovství této zvěsti zachránit ty, kdo věří. Neboť Židé žádají znamení a Řekové hledají moudrost, my však hlásáme Krista ukřižovaného: Židům pohoršení, pohanům bláznovství, ale těm, kteří jsou povoláni, Židům i Řekům, Krista - Boží moc a Boží moudrost. Neboť co je u Boha bláznivé, to je moudřejší než lidé, a co je u Boha slabé, to je silnější než lidé" (1K 1,18-25).

Podívejte, lidé měli po dobu své historie dostatek příležitosti, jak změnit neutešené poměry v životě jednotlivců i celé společnosti. Celá tisíciletí se o to pokoušeli. Ale dnes jsou lidé právě tak sobečtí, nenávislní a zlí jako byli za dob Neronových. Dnešní společnost není o nic humánnější než byla za dob barbarů. Zlepšil se technický pokrok a rafinovanost, ale podstata je táž.

A to, co nedokázali lidé za celou svou historii, to dokázal bezbranný ukřižovaný Kristus. Jen on dokázal a dokáže dodnes měnit lidi. Z vrahů se stávají beránci, lidé, kteří dříve kradli a živili se nečestně, se stávají poctivými a svědomitými občany. Lidé, kteří byli sobci, jsou těmi, kdo myslí na druhé a zasvěcují svůj život službě jiným. To dokáže Kristus, ten ukřižovaný, vzkríšený a oslavený. Je nespočet důkazů (a já sám jsem si vědom, že se to týká i mého života), že tohle opravdu funguje. Kristus mění člověka. Z ubohého hříšníka, který nemůže než hřešit, se stává svobodný člověk, žijící Bohu ke cti a lidem k prospěchu.

Komu dnes mohu věřit? Jistě, mohu věřit tomu, komu a čemu chci já sám. Nikdo nemá právo mne k víře nutit ani mnou jakkoliv manipulovat. Přesto však stojí za to zvážit to, co napsal už kdysi dávno prorok Izajáš (cca 740-680 př. Kr.): "Všichni, kdo žijíte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá... Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem! Nakloňte ucho a pojdte ke mně, slyšte a budete živí!... Hle, dal jsem ho za svědka národům... Dotazujte se Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko..." (Iz 55,1-8). Je to, čemu věřím, tím, co nasytí mou duši a dá jí pokoj? Pokoj vždy a za všech okolností, i v hodině mé smrti? Mohu říci podobně jako apoštol Pavel: "Vím, komu jsem uvěřil, a jsem přesvědčen, že on je mocen ochránit to, co jsem mu svědčil..." (2Tm 1,12). Tuto jistotu víry, provázející nás životem se všemi jeho složitostmi, vám ze srdce přeji.

Tomáš Pala

Iný už nebude

Najväčši z prorokov, Ján Krstiteľ, sa na záver života na tejto zemi ocitol vo väzení. Drsná atmosféra iste poznačila aj jeho vieru, pretože vyslal dvoch svojich učeníkov za Pánom Ježišom s otázkou: - Si to naozaj Ty, ten slávny Mesiáš alebo máme čakať iného? Pán Ježiš ho zrejme chápe, nič mu nevyčíta, iba mu odkazuje: - Pozri, Ján, hluchí počujú, slepým sa vracia zrak, chudobným sa zvestuje evanjelium... Akoby mu povedal: - Chceš ešte čakať dakoho iného?

Žijeme v dobe, keď sa mnohí pokúšajú predstaviť nám kohosi iného namiesto ukřižovaného Pána Ježiša Krista. A aj keď je to Pán Ježiš, tak je akýsi

inakší. Mladý, bohatý, prosperujúci. O ukrižovaní, utrpení a smrti na križi takmer nič. V Izraeli samozrejme stále očakávajú akéhosi iného mesiáša. Keď sme tam naposledy boli, náš sprievodca, starý pán Schlesinger, keď hovoril profesionálne o Kristovi, nezabudol poznamenať: - Viete, to je váš Mesiáš. My máme niekoho iného... Hovorí sa o mesiášoch v Kórei, Južnej Amerike, v Afrike alebo v Indii. Dokonca v bývalom Sovietskom Zväze sa istá dáma, bývalá komunistka, vyhlasuje za Krista. Kristus áno, ale akýsi iný, jinakší, lepšie vyhovujúcejší dnešnému modernému človekovi. Lenže ten dnešný moderný človek tak isto je zaťažený hriechom ako ľudia z prvého storočia, tak isto potrebuje Spasiteľa, ktorý za hriechy zomrel na križi. Týmto Spasiteľom nie je a nebude už nikdy nikto iný, iba ten nám tak dobre známy (alebo neznámy?) Pán Ježiš Kristus. Keď nám ktokoľvek bude nahovárať, že je tu akýsi iný a keď by aj naša viera akokoľvek zapochybovala, tak ako viera Jána Krstiteľa vo väzení, nedajme sa pomýliť! Iba On je náš Pán a Záchranca, Ježiš Kristus. Vyznajme s apoštolom Tomášom: *Môj Pán a môj Boh! A s apoštolom Petrom: Pane, ku komu by sme išli, veď iba Ty máš slová večného života.*

Ján Kučera

NADIŠIEL DEŇ SPÁSY

*Nadišiel deň spásy,
prišiel ku nám Ježiš
založiť tu kráľovstvo
nad všetky kráľovstvá.
Prišiel ku nám Ježiš.*

*Nadišiel deň spásy,
prišiel ku nám Ježiš
postaviť šťastné kráľovstvo,
kde máme večný život.
Zoberie si nás do nebeských krás.*

Mirko Ďurica, (5 ročný) Bratislava

Vnitřní obraz

Končí jeden pracovní den. Jedu domů. Mysl plná dojmů z ruchu praxe se ne a ne uklidnit. Nakonec převládá jediná myšlenka: "Musím si odpočinout." Poznenáhlu přichází večer... V televizi zní úvodní znělka Dallasu a sednout si před obrazovku je tou nejpřirozenější věcí na světě. Nekonečný seriál opět hýří dějem. Padesát minut zábavy a pak konec. Opět dobré, jako vždy. Uléhám s hlavou plnou dojmů. A tu se vynořuje známá myšlenka: "Co když si Bůh nepřál, abych se díval na televizi?" Myslí vzápětí prolétne rychlostí vichřice změť konstatování: "On mi chce zase něco zakázat..."

Ne, nechci řešit otázku, zda se dívat či nedívat na televizi. Zajímá mne pocit, který vyjadřuje věta: "Bůh mi chce něco zakázat." Jsem si jist, že je to myšlenka ne výjimečná. Jak je možné, že po letech prožívání osobního vztahu se svým nebeským Otcem zaujímám takové postoje? Rozumově je to nevysvětlitelné. Vždyť Bůh je láska (to vím z Bible), a tudíž chce pro mne jen to nejlepší! Proč tedy to negativní citění při mně? Fakt, že toto prožívám, mne usvědčuje, že můj vztah k mému nebeskému Otci má vážné trhliny. Musím si zopakovat důležitý princip:

Pro vztah k Bohu je nezbytné, abychom věděli, jaký Bůh (objektivně) je. Ale nestačí jen kývnout výroky Bible o Boží povaze - stejně tak je určující, co **my osobně věříme, že ON je.**

Vždyť právě naše vnitřní představa, vnitřní obraz Boha, v konečném důsledku určuje, jak bude náš vztah k němu vypadat. A praktické projevy našeho

vztahu k Bohu jsou tím, čím oslovujeme okolní nevěřící svět, je to naše svědectví o Bohu druhým lidem.

Nuže - s jakým žer Bohem každý den žijeme? A tedy - **Jakého Boha to vlastně lidem ukazujeme?** Boha, který je dle Bible všemohoucí, ale o kterém ve skutečnosti nevěříme, že je nám schopný pomoci v jakékoli životní situaci? Boha, který chce údajně pro člověka to nejlepší a přitom s nevolí prožíváme pocit, jak nám, aspoň někdy, bere hezké věci ze života? A jakého Boha ukazujeme v církvi? Jakého to Boha ukazujeme nevěřícímu světu? Je to Bůh inspirující, který k sobě druhé přitahuje? Snažme se odpovědět si na tyto otázky. A zároveň tím lépe pochopíme, proč se apoštol Pavel v listu Efezským modlí za to, *"aby Bůh Pána našeho Ježukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a zjevení ku poznání jeho, a tak osvícené oči myslí, abyste věděli, která by byla naděje povolání jeho, a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých a kterak jest nesmírná velikost moci jeho k nám věřícím"* (Ef 1,17-19).

Modleme se jeden každý za totéž, - abychom mohli svým praktickým jednáním lidem dokazovat, že žijeme s Bohem, jemuž opravdu stojí za to se poddat a svůj život odevzdat do Jeho správy.

Marcel Brus (ZIP - listopad 1996)

Pracuj na svojom SPASENÍ!

Človek sa rodí aj do duchovnej sféry rovnako ako do tejto hmotnej, rodí sa ako nedospelý a odkázaný na nekonečné množstvo impulzov, podnetov, nasmerovaní a zásahov zo strany iných, aby sa postupne stával a nakoniec stal človekom.

Aj v darovanom spasení, ktoré sme prijali v akte znovuzrodenia, sa ďalej v plnej miere vedie boj, bude sa po ňom zvädzať denne medzi zákonitostami Ducha a tým najprednejším zákonom - láskou rozliatou v našich srdciach na jednej strane a tou našou pokrivenou láskou k sebe a k veciam tohto sveta na strane druhej.

Bolo by chybou vytvárať si nejakú ilúziu, že v znovuzrození boj, práca, bdelosť, nové rozhodovania často veľmi bolestné a vážne prestanú. Naopak, všetko toto a ešte mnohé iné nepredvídané len príde. Je tomu nejakým tak ako tomu bolo v Izraeli. Jedna vec bola jednorazové vyjdenie z Egypta a tá druhá dobýjanie meter za metrom zaslúbenej krajiny po prekročení Jordánu.

Pavol tým, že usmerňuje veriacich vo Filipis, aby s bázňou a trasením, chvením pracovali na svojom spasení (Fp 2,12) ani v náznačku nemyslí, že by si ho tamojší veriaci mali vydožiť vlastným pričinením, veď oni ho už mali. A rovnako tak nemyslí, že prácou v strachu by ho mohli či mali zabezpečiť a zachrániť pred stratou.

Na jednej strane tu máme dokonalý dar, spasenie, a na druhej strane výzvu, ako postupovať, ako sa k tomuto darovanému spaseniu stavať, ako ho vnímať, žiť, aby nebolo znehodnocované, zanedbané a znevážené... Ono nie je ohrozené stratou, je ohrozené tým, že sa v nás nerozvinie do tej plnosti, do ktorej sa rozvinúť má, a my nikdy nedozrieme, nedospějeme z Božích detí na Božích synov a dcéry. Opakovane sme v ňom, v darovanom spasení, volaní, aby sme naň mysleli, veď sme boli draho vykúpení a už nie sme sami svoji. Patríme mužovi, ktorý za nás dal svoj život! Aby sme mysleli na túto podstatu, aby nevypadla z našich rozhodovaní ani z konania.

Kresťanská zrelosť sa pre každého

znovuzrodeného človeka otvára tam, kde vidí seba samého so všetkým obmedzením a nebezpečenstvom, ktoré sa pri našej nebdelosti, podceňovaní Božích darov, milosti a lásky, môže práve na spasení našom či na spasení iných podpísať nenahraditeľnými škodami.

Nie je to duch strachu z neistoty. Je to bázeň, v ktorej máme pracovať na našom spasení. Ona zostáva, má zostať hlboko zakorenená v srdci každého znovuzrodeného človeka ako svätá úcta pred Bohom. Na druhej strane bez tejto bázne satan vždy triumfuje, keď sme sa nechali aj v tejto Pavlovej otcovskej starostlivosti o veriacich, teda aj o nás, oklamať a keď sme zanedbali to "veľké spasenie" (Žd 2,3). Zanedbali tak, že sme ho svojím vlastným pričinením konzervovali v tom stave, v ktorom nám bolo dané a neumožnili sme mu rozvinutie do plnosti, vlastne sami sme sa do nej nerozvinuli - do plnosti podoby Kristovej.

Spasenie nebolo lacné. Naopak, bolo a stále je tou najdrahšou a najvzácnejšou "vecou" na svete. Kto ho prijal vierou v obeť Pána Ježiša, kto sa dal povolať zo svojej smrti na cestu života, veľmi rýchlo zistil, o aké bremeno ide, na akých križovatkách sa ocitol... Práve takto preverení, takto poznačení má na nás byť vidieť, že dnes je nám spasenie bližšie, ako keď sme uverili. Je v nás plnšie vo vyjadrení.

Pavol vníma život spasenia ako jeden dynamický proces rastu, aby mohlo byť dosiahnuté to, čo chce Boh v nás a prostredníctvom nás dokázať: aby sme pri našom dospievaní a dospelosti mohli byť použiteľní pre Boha.

Keď Pavol píše toto odporúčanie, vie o úskaliach našej procesualnej stránky spasenia. Vychádza z poznania, že kým sme na tejto zemi, nikdy nebudeme dôslední v zameraní nášho pohľadu na

Pána Ježiša a rovnako tak budeme vykazovať rezervy v poslušnosti Božej vôli. Proces spasenia nášho života po znovuzrození bude opakovane deformovaný a falšovaný sebeckým poškúľovaním po realizácii nášho starého ja. Z toho Pavol vyvodzuje: buďte bdeli! S bázňou a trasením pracujte na svojom spasení! Nebráňte mu v rozvíjaní! Nebuďte sami prekážkou svojho rastu, svojho dospievania. Pričinite sa oň podvoľovaním sa Bohu!

Sila kresťanskej ostražitosťi a zápasu, v neposlednom rade pracovitosti je v rozhodnom a opakovanom vypovedaní boja a zvädzaní toho boja s vlastnou sebeckosťou, sebestačnosťou ako aj sebaspokojnosťou. Odporúča nám túto radu ten, kto sám najlepšie vedel, čo je práca na spasení, pre Krista bol usmrcovaný každý deň (R 8,36).

Bázeň a chvenie je v nás preto, aby sme neprestali odolávať našepekávaniu toho Zlého, že sme schopní žiť život spasenia sami zo seba a pre seba. Že práve po obdarovaní spasením sme sa stali tými, čo nám chcel nahovoriť ešte v raji - bohmi vlastných životov. Bázeň a chvenie pred Bohom má svoj protipól: silu stať v Božej výzbroji proti nemu, proti jeho klamstvu, ktoré sa stále usiluje - a v mnohom sa mu darí - vydávať za pravdu: Si bohatý, zbohatol si spasením, a nič už nepotrebuješ len vládnuť, rozhodovať a kraľovať! Namiesto kríža ti podstrkáva trón, na ktorý si máš sadnúť a uspať sa vlastnou spokojnosťou a pohodlím. Pamätaj však: Naša výchova je bojom proti "pánom sveta tejto temnoty" (Ef 6,12).

Miroslav Bielik

Tajomstvo šťastia je:

očakávať málo od ľudí,
nič od seba
a všetko od Boha.

Začaly porodní bolesti Izraele před příchodem Mesiáše?

Právě dozněla z magnetofonového pásku poslední slova Ludwiga Schneidra, jeruzalémského žurnalisty, která vyslovil v Praze dne 23. 11. 1996. Nemohu jinak, sedám k počítači, abych to, co mnou zatřásl, sdělil i čtenářům Živého slova. Týká se to počátku porodních bolestí Izraele před příchodem Mesiáše.

Připomeňme si události, které se odehrály v Izraeli v minulém roce. Již v listopadu 1995, dva dny před atentátem na premiéra Jicchaka Rabina, jsme si v Jeruzalémě při rozhovoru s br. Lewinem z mesiášského sboru uvědomili, že Pán Bůh v nejbližší době zasáhne do dějin Izraele. A zasáhl, nedříve smrti Rabina a pak prohrou Š. Perese v květnových volbách. Bratr Schneider, který je rovněž mesiášským Židem, to nyní blíže biblicky objasnil.

Jde totiž o Jeruzalém, který právě v minulém roce oslavil výročí 3000 let od chvíle, kdy byl dobyt Davidem a učiněn hlavním městem izraelského království. Proč právě toto město si Pán Bůh vyvolil, aby v něm přebývalo Jeho jméno a byl v něm Jeho chrám? V Za 8,1-3 čteme: *"Toto praví Hospodin zástupů: Horlím pro Sijón velkou horlivostí, horlím pro něj velmi rozhořčeně... Vráťím se na Sijón a budu bydlet uprostřed Jeruzaléma. Jeruzalém bude nazýván Město věrné a hora Hospodina zástupů Hora svatá."* Nejsou snad některá jiná světová města větší a krásnější, než je Jeruzalém?

Historie Jeruzaléma začíná po zvláštní události. Abraham se svým synem Izákem přicházejí z Hebronu až pod horu Morija. Tři dny putovali, aby přinesli Hospodinovi zápalnou oběť na místě, které určí On sám. Jenom Abraham

věděl, kdo bude touto obětí. Abraham obětováním svého syna prokázal svou lásku k Bohu. Miloval více Dárce než dar. Jeho láska k Bohu se nedá pochopit a ani lidskými slovy vysvětlit. Když už byl Izák svázan na oltáři a Abrahamova ruka s nožem napřažena k zabití, zazněl hlas z nebe: "Zadrž! Nevztahuj na chlapce ruku!" Bůh viděl důkaz Abrahamovy lásky, a to mu stačilo. Co pak následovalo?

"Hospodinův posel zavolał pak z nebe na Abrahama podruhé: »Přisáhl jsem při sobě, je výrok Hospodinův: protože jsi to učinil a neodepřel jsi mi svého jediného syna, jistotně ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím... Tvé potomstvo obdrží bránu svých nepřátel.«" (1M 22,15-18) To je Boží odpověď na lásku. Abrahamovi zaslíbil potomstvo a s ním i zemi "od řeky Egyptské až k řece Eufratu" (1M 15,18). Pán Bůh tento slib stvrdil přísahou. Z lásky si vyvolil tento národ, který pochází z Abrahama, i tuto zemi a Jeruzalém.

Později, skrze proroka Zachariáše, Bůh promluvil:

"Horlím pro Jeruzalém a Sijón velkou horlivostí, jsem hrozně rozlícen na sebestjé pronárody, které hned přiložily ruku k zlému, jakmile jsem se na svůj lid jen maličko rozlétl... Obrátím se k Jeruzalému s hojným slitováním..." (1,14-16)

Zamilovaný vztah Boha k Sijónu i Jeruzalému trvá. Ale právě to, co se odehrávalo v minulém roce a zřejmě bude pokračovat i letos, se točí kolem Jeruzaléma. Musí se naplnit to, co rovněž napsal Zachariáš:

"Hle, postavil jsem Jeruzalém před všechny okolní národy jako číši, po níž se zapotácejí..." (12,2)

V roce 1974 Organizace pro osvobození Palestiny (OOP) schválila manifest, ve kterém mezi jiným stojí: "Nejprve zhotovíme předmostí v Gáze a Jerichu, odtud dobudeme západní břeh Jordánu, pak už je to jenom krok do Jeruzaléma, a jakmile budeme mít Jeruzalém, pak budeme mít brzy celou Palestinu." Když vyšel tento "Plán fázi", izraelská vláda (v čele s G. Maierovou a J. Rabinem) proti tomu důrazně protestovala. Ale pak sám Rabin pomáhal tento plán fázi naplňovat. V rámci dohod z Oslo dostali Palestinci v první fázi Gázu a Jericho. Pak se stáhl Izrael ze Západního břehu, z Judska a Samaří, Nablusu, Betléma, a teď opustil i Hebron.

Dalším, třetím krokem je nyní Jeruzalém. Tento poslední krok byl už zakotven v připravených smlouvách. Podle původních dohod měla být otázka Jeruzaléma nastolena k projednávání v květnu 1996. Blízký Peresův politický poradce v září 1996 zveřejnil v izraelské TV, že dohoda o předání východního Jeruzaléma Palestincům už byla prakticky připravena k podpisu. Dohoda měla být podepsána v květnu 1996. To se však nestalo. Proč? Bůh řekl: STOP! V posledním okamžiku. Podobně, jako tehdy na hoře Morija anděl Hospodinův řekl "Zadrž! Nevztahuj ruku na chlapce!"

Když J. Rabin a Š. Peres, nositelé Nobelovy ceny míru, začali vyjednávat o Jeruzalémě - mysleli to špatně? Nikoliv. Židé jsou unaveni z váleka a teroru. Muži musí sloužit v armádě tři roky, ženy dva roky. Každý muž do věku 55 let musí ročně 30 až 50 dní prožít na vojenském cvičení. Není jediná dětská školka, kde by před ní nestál ozbrojený voják na stráž. Žáci na výletech jsou doprovázeni vojáky. Mír v Izraeli, to není abstrakce, ale to je hlad. A tento hlad přivedl oba státníky k tomu, že Jeruzalém položili na oltář jako tehdy Abraham

Izáka. Ale Pán Bůh v posledním okamžiku z nečekaného místa řekl: Stop!

Volby v Izraeli se původně měly uskutečnit v listopadu 1996. Ale Rabinův nástupce Šimon Peres měl obavu, že v listopadových volbách by nezvítězila jeho strana, proto byl termín voleb přesunut už na květen. Agentury pro průzkum veřejného mínění dávaly Peresovi naději až 70 % proti 30 % Netanjahuových. Výsledek známe: Zvítězila strana Netanjahuova s rozdílem 19 400 hlasů. Pro nového premiéra není možné o Jeruzalému vyjednávat. Jméno Peres znamená "od sebe rozdělující, nebo roztrhující", a jméno Netanjahu - Bohem daný. V programu nové vlády stojí: "Palestinci mají právo žít v Izraeli, ale nemají právo na Izrael." Když podle Za 9,6-9 Hospodin odstraní od Pelištejců (Palestinců) všechno to ohavné, "krvavé sousto a ohyzdné oběti" (teroristické akce), najdou i oni své místo v Judsku jako jeden z kmenů.

Když před 1800 roky rabini vykládali Pisma Starého zákona (v Talmudu), napsali, že při návratu Izraelců bude válka a teror. A to bude znamením porodních bolestí příchodu Mesiáše, které vyústí do Jeho radostného příchodu. Do současné doby se Izraelci vrátili do své země ze 143 států světa. Celkem však byli rozptýleni do 184 zemí. Nejde tedy o náhodu. Plní se to, co bylo předem připraveno. Ale tento návrat je skutečně doprovázen válkami a terorem. Kvůli jeruzalémskému tunelu přišlo v minulém roce o život 81 lidí.

Problémy, kterými Izrael prochází, není nemoc k smrti. Vykladači Pisma také tehdy napsali, že když začne boj o Jeruzalém, začnou těžké bolesti příchodu Mesiáše. Za působení Rabina a Perese, kteří byli oblíbení a obdrželi Nobelovu cenu míru, by národy netáhly proti Jeruzalému. Ale podle Ezechiele 38. kapitoly Bůh pošle někoho, kdo

vloží národům uzdu do úst a potáhnou proti Jeruzalému.

Jak dlouho budou trvat porodní bolesti nikdo neví. Nevíme, kdy Mesiáš přijde. Ale porodní bolesti započaly. Jeruzalém je v ohnisku zájmu světa.

Když v září 1996 byl svátek stánků a Jeruzalém navštívilo kolem 6 000 křesťanů z více než 100 zemí světa, premiér Netanjahu jim v půlhodinové řeči kladl na srdce: "Teď nás neopouštějte, bojujeme o Pravdu. Tento boj můžeme vyhrát jen s pomocí Boží. Modlete se za nás!"

Když je matka v porodních bolestech, co si nejvíce přeje? Aby nebyla sama, aby někdo stál při ní. Spojené národy i Evropská unie Izrael v boji o Jeruzalém opustily. Rada bezpečnosti OSN v září 1996 odsoudila Izrael na základě živých zpráv o tom, že tunel v Jeruzalémě, z kterého Izrael udělal na severním konci východ a který pochází z doby před 2 000 lety, ohrožuje mešitu El Aksa. Ale tento nový východ, jehož provedení bylo schváleno ještě za premiéra Rabina, je od mešity El Aksa vzdálen 650 metrů. Nějaké důvody se musejí najít, aby boj o Jeruzalém mohl pokračovat. A my, draží čtenáři, žijeme v této době. Možná že si to ani neuvědomujeme, jak blízko je příchod Pána Ježíše pro Církev. Čtěme prorocké knihy a bděme v posvěcení, protože Pán je blízko!

Jan Ostrolucký

Zprávy z Izraele

* Jordánský král Husajn, který od roku 1948 do roku 1967 srovnal všech 58 synagog jeruzalémského Starého města se zemí a nechal posypat solí, aby již nikdy nemohly být znovu postaveny, překvapil na konci roku 1995 Izrael novou mírovou smlouvou. Teď opět překvapil Izrael, když 12. května 1996 pro-

hlásil v Káhiře: "Jeruzalém je arabský a Alláh chce, aby naši palestínští bratři opět získali vládu nad Jeruzalémem."

* Norský ministr zahraničí Bjorn Tore Godai, jenž se svým zeměřelým předchůdcem Hoistem v roce 1993 zajišťoval izraelsko-palestinské setkání v Oslo, chtěl ve skutečnosti dosáhnout zničení židovského státu. Jako předseda norské organizace mladých pracujících (AUF) byl roku 1971 autorem statutu strany, v němž se prohlašuje: "AUF podporuje ozbrojený boj palestinského lidu za osvobození. K zajištění trvalého míru je nutné, aby Izrael, jako židovský stát přestal existovat a na jeho místě byl vybudován progresivní palestinský stát." * Arabští ministři zahraničí prohlásili 4. května 1996 v Kataru, že mir na Blízkém východě bude možný jen tehdy, stane-li se Jeruzalém nerozděleným hlavním městem Palestinců.

* Po odchodu Izraele z Jeninu a Ramalláhu prohlásil Suleiman Adnan v arabském časopisu "Al Kuds", který vychází v Jeruzalémě: "Jenin a Ramalláh jsou první hřebíky do rakve Izraele; Jeruzalém bude tím posledním hřebíkem do rakve, v níž budou sionisté pochováni." * Skupina Fatah spolčená s Arafatem, 5. května 1996, v den, kdy začala jednání o konečném statusu Jeruzaléma, rozhazovala letáky s následujícím textem: "Jestliže výsledkem jednání nebude Jeruzalém hlavním městem Palestiny, začne opět intifáda. Nyní máme více než 30 tisíc ozbrojených palestinských vojáků a 1,2 miliardy s námi spojených muslimů.

* V noci ze čtvrtka na pátek 27.9.1996 se zbarvil měsíc nad Jeruzalémem do ruda. V nočních a ranních hodinách od 2.15 hod. až do 4.21 hod. se měsíc změnil na srpek, který pak zmizel a celý měsíc začal svítit rudě. Tento úkaz trval až do 4.55 hod. V minulém roce to již bylo podruhé, kdy se měsíc nad Jeru-

zalémem zbarvil do ruda. Poprvé 4.4. na začátku svátku pesach a podruhé na začátku svátku stánků. Pesach je svátkem osvobození Izraele z poddanství a svátek stánků bude jednou pro všechny národy svátkem, ve kterém všichni přijdou do Jeruzaléma (Za 14). V pro-roctví Joele 2,10 i Zjevení 6,12 je řeč o úkazech na měsíci v souvislosti s Božími soudy. Aniž bychom chtěli podlehnout laciné spekulaci, musíme přiznat, že se v Izraeli mezi svátky pesach a sukót děly věci, které národy provokovaly k rozhodnutím být pro anebo proti Jeruzalému, což se rovná soudní výzve, protože Bůh jednou vejde v soud se všemi národy, které se proti Jeruzalému postavily (Za 12,9).

Podle Nachrichten aus Israel.

VĚČNÁ A NOVÁ SMLOUVA

Boží smlouvy se vztahují pouze k izraelskému národu. Církev Pána Ježíše Krista není "lidem smlouvy", nemá žádnou smlouvu, má jediné Pána Ježíše Krista jako svou Hlavu. Tím, že pohané uvěřili v Pána Ježíše, vyplnil se na nich slib, který dal Bůh Abrahamovi v 1M 12,1n, a tak jsme se v Kristu stali duchovními potomky Abrahamovými, Božími syny a dědici (Ga 3,25n). Jsme spoludědicové Kristovi v nebi (Ř 8,17) bez jakýchkoliv smluv.

Zcela jinak je to s Božím lidem izraelským, který na rozdíl od Církve je lidem smlouvy (Sk 3,25n, též Ez 16,8 a 60n). Všichni starozákonní proroci viděli vždy Izrael jako první a pohany jako druhé. Avšak po ukřižování a zmrtvýchvstání Pána Ježíše Bůh pořadí obrátil a Jakub ve Sk 15,15 říká, že Bůh popatřil na pohany jako na první ("ponejprv") a o Izraeli je řečeno: "Potom se navrátím a znovu vzdělám stánek Davidův, kterýž

klesl..." Ve větě "potom se navrátím" má lid smlouvy pevnou jistotu a naději, že bude znovu povolán k Bohu, a to jak jinak, než skrze smlouvy (např. Ez 20, 34-44). Lid Boží pozemský se ke svému Bohu připojí "smlouvou věčnou", která nepřichází k zapomenutí (Jr 50,4.5).

Které smlouvy ze strany Boha Svatého Izraelského se týkají Izraele, aby i on došel požeňování a bylo mu dobře, byl vysvobozen a došel věčného spasení?

1. Předně jde o **smlouvu věčnou** s Abrahamem (1M 17,7-8). Apoštol Pavel v Ga 3,17 napsal, že je ona Božím slibem a že se vztahuje ke Kristu (pozn. nikoliv, že je pěstounem ke Kristu). Pán Bůh Abrahamovi slíbil, že tuto smlouvu bude utvrzovat. Při čtení prorockých knih i Žalmů se můžeme přesvědčit, že Bůh ji skutečně utvrzuje, a to stále novými a lepšími zaslíbeními. Právě v tomto utvrzování vidíme úmysl, který má Bůh se svým lidem. Je to úmysl vykupitelský skrze Mesiáše, Pána Ježíše.

Sama věčná smlouva je co do svého obsahu velice prostá, totiž "...abych byl Bohem tvým a semene tvého po tobě". Druhá část smlouvy se týká země a věčného vladařství v ní. Často při čtení proroků tuto smlouvu přehlídíme, ale při pozorném čtení zjistíme, že všude tam, kde proroci mluví o nějakém novém jednostranném zaslíbení, které Bůh chce dát svému lidu, vždycky se toto zaslíbení buď přímo, nebo nepřímo vztahuje k věčné smlouvě: "...a budu vaším Bohem a vy mým lidem" (např. Jr 32,37-42). Věčná smlouva dosahuje až do nového nebe a země (Zj 21,3.7). Tam již samozřejmě nebude rozlišení na Izrael a pohany - národy, protože tam budou všichni synové Boží. "...a budu jemu Bohem a on mi bude synem."

2. Dříve, než budeme přemýšlet o **smlouvě nové**, musíme si uvědomit, že Pán Ježíš proli svou krev, která se vztahuje jak ke smlouvě nové (Mt 26,

28), tak i ke smlouvě věčné (Žd 13,20). Krev smlouvy věčné mluví o vzkříšení Páně z mrtvých a o jeho úřadu Velkého pastýře ovcí. Kdežto krev smlouvy nové se vztahuje ke smrti Páně a odpuštění hříchů. U Izraele se jedná o hříchy spáchané za první, tj. sinajské smlouvy (Žd 9,15). Aby Pán Bůh umožnil svému lidu, který Ho bude hledat a doufat v Něho, vstup do nové smlouvy, musel Kristus zemřít, prolít svou krev, ale kterého vzkřísil z mrtvých a nyní je živý na věky věků (Zj 1,18). Pán Ježíš bude Izraeli zjeven jako ten, který již prolil krev nové smlouvy, aby očistil lid od jeho hříchů a nepravostí (Iz 53,10n) a zároveň jako Veliký pastýř ovcí, aby pásal svůj lid a dovedl jej k živým studnicím vod spolu s velkým zástupem pohanů (Zj 7,15-17). Pán Bůh naplní slib po vzbuzení pastýře Davida a kralování syna Davida na věky (Ez 34,22-25; 37,22n; Lk 1,32,33; Jr 30,9-11). Také ještě mnoho dalších prorocství, odvíjejících se od těchto smluv, Pán Bůh Izraeli splní (např. Ž 2,6-12; Ř 11,26).

Samotnou novou smlouvu (Jr 31,31n) Bůh dal proto, že jeho lid zrušil smlouvu sinajskou (2M 34,28), a proto již Bůh nechtěl déle pro nevěrnost svého lidu zůstat v ní jejich manželem. Nová smlouva je založena na lepších zaslíbeních včetně zaslíbení Božího Ducha, který bude v srdcích lidí (Ez 36,25-29). Verš 28. říká, že ono zaslíbení je dáno opět skrze utvrzení věčné smlouvy - "a budete lidem mým a já budu vaším Bohem".

Nová smlouva představuje nové Boží uspořádání, řád nebo pořádek ve vztahu jeho lidu ke svému Bohu skrze prostředníka Mesiáše, Pána Ježíše (Žd 7,22). Také v nové smlouvě se opět objevuje "...i budu Bohem jejich a oni mým lidem" (Jr 31,31n). Z toho vidíme, že ke smlouvě nové patří všechna zaslíbení Bohem darovaná skrze utvrzování

smlouvy věčné. Například zaslíbení o královském kněžstvu svatých Hospodinových podle toho, jak je psáno: "...a nebudou učití více jeden každý bližního svého říkajíc: Poznejte Hospodina. Všichni zajisté napořád znáti budou" znamená, že výsada kněží levitských vyučovat lid zákonu, pravdě a spravedlnosti Boží (dle 5M 33,9.10 a Mal 2,4-7) bude v budoucnu výsadou všech od nejmenšího z nich až po největšího.

Apoštol Pavel píše v 2K 1,20, že v Pánu Ježíši Kristu ke všem těmto zaslíbením Božím, kolik jich jest, nastalo a trvá ano. Pro Církev to již nastalo před téměř 2 000 lety, avšak pro Izrael naplnění těchto zaslíbení stále trvá.

Nová smlouva bude otevírat svatým Hospodinovým vstup do tisíciletého království. Ale i ona jednou pomine. V novém nebi a na nové zemi nepomine jen smlouva věčná. Slova ze Zj 22,3-5 popisují dokonalou službu všech spasených před trůnem Božím a Beránkovým. Tam už spasení z Izraele nebudou potřebovat zákon v srdci a Ducha Božího, nebudou již sloužit skrze víru, protože budou vidět živého Boha a Beránka takového, jaký je.

Která budoucí požehnání Izraele má Církev Pána Ježíše již nyní?

- a) jsme synové Boží (1J 3,1n) a máme odpuštěny hříchy (Ef 1,7);
- b) jsme dědicové Boží a spoludědicové Kristovi (Ř 8,16.17);
- c) jsme dědicové Božího království, tj. Krista krále v nebi (1Pt 1,3n);
- d) máme poznání Boha jako našeho nebeského Otce (Ř 8,15);
- e) máme dokonalý přístup k Bohu skrze Pána Ježíše Krista (Žd 10,14; 7,25);
- f) máme Ducha svatého jako jednotlivci, jímž jsme zapečetěni ke dni vykoupení (Ef 1,13.14). Z toho vidíme, že ke smlouvě nové patří všechna zaslíbení Božím (Ef 2,15b a Jk 1,18);
- g) jsme chrámem Božího Ducha (2K 6,

16-18) a budujeme se v chrám svatý v Pánu, tj. v přibýtek Boží (Ef 2,20-22), v duchovní dům (1Pt 2,5);

h) jsme rod vyvolený, královské kněžstvo, svatý národ, lid dobytý (1Pt 2,9), kde Pán Ježíš je nejvyšším knězem podle řádu Melchisedechova;

ch) Pán Ježíš je v nebesích oslavenou Hlavou své Církev a my jsme Jeho tělo zde na zemi, je Knížetem pastýřů (1Pt 2,25), Přímlyvcem (1J 2,1). Vůdcem našeho spasení (Žd 2,10), Dárce života a pokoje (Sk 3,15).

Kromě toho jsou nám dána další zaslíbení, kterých Izrael nebude účasten, a to: jsme nevěstou Beránkovou (Zj 19,7n), v tisíciletém království budeme jako bytosti v oslavených tělech (Zj 20,6), budeme soudit anděly (1K 6,3) a jako nebeské rytířstvo budeme pást národy spolu s Pánem Ježíšem (Zj 2,27 a 19,14). Toto všechno nás čeká bez jediné smlouvy, ale jen a jen skrze Pána Ježíše, našeho Spasitele a Vykupitele.

Ladislav Kokš

Naša identita v ľudskosti a láske

Ákí sme. Za čím túžime. Sme rozpoznaťelní a sme sami sebou doma a vonku. Nehráme nejaké divadlo celý život. Všetci si spomíname ešte pred niekoľkými rokmi státisíce ľudí vstupovali do komunistickej strany - nie z presvedčenia, ale pre postup v zamestnaní, pre výhody, pre svoje deti, aby mali hladší postup, a potom vybavovali a vybavili vstup do strany pre svoje deti, aby mohli ísť tiež "hore". A potom to v 89 roku skončilo a dnes už vznikajú iné, ale veľmi podobné preferencie a uľahčovania postupov a kariér. Nakoniec niekedy aj ostentatívne demonštrovanie

cirkevnej príslušnosti na verejnosti má možno menej duchovný charakter, ale viac kariéristicko-politický aspekt. Takže divadlo pokračuje a doma sa hovorí iné, a vonku sa hrá iné.

Morálna devastácia spoločnosti sa dosť ťažko a zrejme asi dlho bude liečiť. A čím vlastne liečiť spoločnosť? Moralistické, humanistické a duchovné apely sú zrejme veľmi málo úspešné. Vidina peňazí, bohatstva a kariéry je silnejšia ako etické princípy. A často tí, ktorých celá spoločnosť denne vidí vo všetkých druhoch médií, neposkytujú pozitívny obraz etických a humanistických cností.

Sme rozpoznaťelní, alebo sme len nerozpoznaťelnou súčasťou prikyvujúceho alebo kričiaceho davu.

Pred mnohými rokmi T. G. Masaryk formuloval konfrontáciu hodnôt výrokom "Ježiš a nie Cézár". Humanizmus a etika v konfrontácii s mocou. Cézár bol veľká historická osobnosť, vojvodca a vládár, učíme sa o ňom, každý to meno pozná. Len to meno. Pán Ježíš je ale milosť a láska, je naplnením litery zákona (R 6,14 a 13,10) a prináša zmysel a plnosť života pre každého (Ko 2,10). Mení životy miliónov ľudí.

Dobro a láska sa nestrácajú a veríme, majú aj schopnosť indukcie určitejšej reťazovej reakcie.

Pri tomto rozmýšľaní si spomínam na niekoľko drobných udalostí, ktoré možno tak trochu ilustrujú tieto naše snaženia, naše túžby a hľadanie podstaty našej identity v hierarchii hodnôt.

V r. 1975 na pozvanie Svetovej zdravotníckej organizácie som mal možnosť zúčastniť sa jednej malej vedeckej konferencie - bolo nás tam spolu 15, kde sa hovorilo o budúcnosti liečby rakoviny. Konferencia bola v Monte Carlo a nebolá princezna Gracia Patricia mala nad konferenciou patronát. Jedno odpolednie sme boli prijatí vo vládom paláci

a princezna s každým účastníkom krátko rozprávala. Náš krátky rozhovor princezna uviedla na problém emigrácie. Takže strašne veľa našich krajanov opustilo svoje domovy a vlasť po sovietskej okupácii v r. 1968. Prečo ľudia odchádzajú a prečo mnohí ostávajú. Tak som to nejak formuloval - odchádzajú zo strachu, z protestu, pre vyššie ambície. Nemôžu všetci odísť. Ostávame - my sme tam totiž doma. Byť doma - to je všetko - rodičia, pohľadanie od mamy, detstvo, priatelia, rodičovský dom a množstvo krásnych drobností v ňom. Doma - to je aj miesto, kde sa vraciate spomínať a niekedy aj plakať a hľadať niečo, čo sa už nevráti. Tak sme to potom nejak spoločne zhrnuli, že vlastne to vyznieva tak, že sme všetci v určitom zmysle emigranti v našom vnútri, v našich túžbach, v hľadaní nových domovov a aj v hľadaní návratov.

Hľadanie nového domova a problém skutočnej a vnútornej emigrácie, to je motto miliónov ľudí súčasnosti. V podstate všetci máme niekde hlboko skrytú takú túžbu po návratoch. Ale nie sú to len návraty - za niečím túžime a niečo hľadáme a nevieme to slovami úplne presne definovať.

V r. 1911 moja mama strávila jeden rok v Klotsche pri Drážďanoch, kde v jednej rodine bývala a vyučovala deti francúzštinu. Bývali v krásnej - secenej vile s vežičkami, kde na priechelnej strane bol napísaný citát z Biblie: "Wir haben hier keine bleibende Stadt, sondern die zukünftige suchen wir." (Nemáme tu zostávajúce mesto, ale to budúcce hľadáme - Žd 13,14). Meno tejto rodiny bolo Liebe (Láska). Doma máme celú sériu starých fotografií z Klotsche a špeciálne tohto domu, tiež ulicu a číslo domu z r. 1911. Niekoľkokrát som cestoval okolo a videl som z diaľky odbočku do Klotsche, ale nikdy som nemal čas sa tam ísť pozrieť. Tak som ale cítil, že

je to túžba mojej mamy, aby som sa tam raz zastavil, či ten dom tam ešte je a či je tam ešte ten citát z Biblie. V r. 1984 som mal prednášať vo Weimare, tak som si vzal tie staré fotografie a kolegovi, s ktorým sme autom cestovali, som povedal, že sa musíme zastaviť v Klotsche a hľadať dom zo starej fotografie. V Klotsche sme na takom malom námestí zastavili a pýtal som sa jednej starej dámy, kde je Richard Wagner Strasse. Ona mi povedala, že teraz sa menuje Charles Darwin Strasse a že je to hneď prvá ulica do prava. Tak sme sa tam zastavili. Malo to byť číslo 4 a aj bolo. Bola to tá vila. Bránka bola otvorená, tak sme vošli do záhrady a na priechelí domu se ešte stále dal prečítať ten starý text z Biblie. Tak sme tam chvíľu zamyslene stáli. Keď sme vyšli na ulicu, pred domom stála skupinka ľudí - tá stará dáma z toho námestia uprostred nich a tak trochu čakali od nás nejaké vysvetlenie - kto sme a čo hľadáme. Obyčajná ľudská zvedavosť. Ukázal som im tie všetky staré fotografie a rozpovedal históriu o mojej mame. Z tej rodiny Liebe tam už desiatky rokov nikto nebýval. Nikto z týchto ľudí ich ani nepoznal. Jedine spomínaná stará dáma povedala, že ona býva na tejto ulici 70 rokov a že si spomína, ako jej rodičia vždy hovorievali, že rodina Liebe - to je taká kresťanská rodina. Bolatedy distinktné rozoznateľná ako "kresťanská rodina", hoci všetky okolné rodiny boli určite tiež príslušníkmi niektorej kresťanskej cirkvi. Nápis na dome vybledol - špecifická rozpoznateľnosť tej rodiny ostala dodnes.

Pri svojich študijných pobytoch v Londýne v r. 1968 a 1969 si vždy opakovanne spomínam na Mr. Spencu. Na Earl's Court Road bola vtedy v budove YMKY každú nedeľu poobede evanjeliizačná pobožnosť s podávaním čaju pre cudzincov. Na tejto ulici sa totiž v ne-

deľu poobede vždy stretávali starí a noví emigranti - Poliaci, Češi, Slovinci, Maďari, Juhoslovania, Rusi. Na chodníku pred touto budovou sa prechádzal vysoký, štíhly starý pán Mr. Spence, Angličan decentných spôsobov, ktorý oslovoval prechádzajúcich sa a pozýval ich na pobožnosť a šálku čaju. Mal takú rokmi vypestovanú schopnosť, že vedel identifikovať národnosť. Hlavne podľa akcentu v angličtine, podľa štýlu oblečenia, konfigurácie tváre a chovania. V tom bol úplný expert. Keď niekoho priviedol na túto pobožnosť, určitým gestom naznačil pastorovi, ktorý práve kázal, národnosť prichádzajúceho a pastor začal hneď hovoriť v jazyku toho prichádzajúceho. Všetci tito pastori boli Angličania, ale každý z nich ovládal najmenej tri slovanské jazyky, a jeden z nich aj maďarčinu. Mali úžasnú schopnosť okamžite prechádzať z jedného jazyka do druhého. Pre mnohých z vás sú ich mená známe - br. Schneidrok, Baker, Andewartha.

V r. 1969 bol jeden kolega z nášho ústavu v Bratislave na kratšom pobyte v Londýne. Prechádzal sa po Oxford Street, díval sa do výkladu a zrazu ho oslovil starší pán: "Prepáčte, že vyrušujem, ale vidím, že ste z Československa." Tento môj kolega, nanajvýš prekvapený, odpovedal, že áno. A tento starý pán - bol to Mr. Spence - položil hneď druhú otázku: "A poznáte Dr. Sirackého - to je môj priateľ?" Na to mu môj kolega s úžasom odvetil, že pracujem na jednom ústave. Mr. Spence ako pravý Angličan vôbec neprejavil prekvapenie nad touto neobvyklou náhodou, ale taktným a decentným spôsobom pozval môjho kolegu na nedeľnú pobožnosť na Earl's Court Road.

Aki sme. Sme rozpoznateľní. Sme sami sebou - nie sme len súčiastkou prikyvujúceho alebo kričiaceho davu. Dokážeme povedať "nie" a prestať

s oportunistom, hanbíme sa klamať - predsa učíme naše deti, aby neklamali.

Rozpoznateľnosť nášho kresťanstva - "...poznali ich, že bývali s Ježišom" (Sk 4,13) nespočíva v patetických a ostentatívnych proklamáciách. To by mal byť skôr prejav čistej ľudskosti a lásky - čo určite prináša aj každodennú radosť a aj napĺňanie tej našej túžby po tom budúcem domove.

MUDr. Ján Siracký, DrSc.

KUTAFUTA MAISHA

- "hľadať život"

"Kutafuta maisha" - "hľadať život", to je standardná odpoveď, ktorou dostaneme, keď se v Tanzánii zeptáme mladých ľudí, čo robia alebo čo je zamýšľaná. HLEDÁM ŽIVOT!

Kdo utíka z vesnice do mesta - hľadá život. Kdo se pridá ke skupině hledačů drahokamů - hľadá život. Kdo se pokouší více nebo méně "přímými" cestami přijít k penězům - hľadá život! Ti, kdo přestali chodit do shromáždění nebo do mládeže, nemají čas, protože - hledají život!

Hľadať život, čo to vlastne znamená? Člověk chce být samostatný a finančně nezávislý. Dokonce i když peníze má, tak mu plat tak jako tak nestačí, aby se jakž takž udržel "nad vodou". A už vůbec ne, když někdo pomýšlí na to mít rodinu.

Vzdělání - to by bylo fantastické - ale kdo mi zaplatí studia? Tu člověk dostane vlastně jen kapesné! Kdo se chce učit, potřebuje sponzora, a když rodiče nebo příbuzní nemohou dát peníze na vzdělání nebo pokračovací vyšší školu, musí člověk přemýšlet, jak na to.

Ale existuje přece také tolik podobně postižených a v tlupě se dá leccos snáze snést. Hľadať život! Vyzkoušet si tedy jednou všechno, tu i tam. Teď "frčí"

regge - a když už mě někdo - aspoň ze začátku - pozve, tak proč také nezkusit, zda drogy anebo alkohol nepomohou najít život? Odpovědně založit rodinu? Určitě někdy ano, ale to musím nejdřív něco přinést. Doposud platí: dneska tu a zítra jinde! AIDS - samozřejmě, stále o tom slyšíme! Ale to se nemusí stát každému, a když, tak mám prostě smůlu! To přece také patří k "hledání života" - riziko.

Evangelium - hledání života!

Ježíš říká: "Já jsem ta cesta, pravda i život!" - "Hleďte nejprve království Božího a pak vám bude toto vše přidáno." I mladí v našich sborech hledají život. Někdy to působí potíže v závaznosti. Je totiž stále spousta práce, takže pro sbor "nemáme čas". Opravdu tento čas nemáme? Je to otázka priorit, které si stanovíme a také otázka důvěry, že Pán Ježíš nám v našem hledání života pomůže, ba že On sám je život.

Hudba - to je oblast, která hraje významnou roli, a to i v církvi. Sbor, kapela, elektronické kytary a keybordy jsou tím, co "táhne", i v nejrůznějších evangelizacích. Srdce pro evangelizaci, to může být charakteristickým rysem sborového mládí. Příprava a provedení mohou být nezdídkou ve vašich rukou!

Tím, ale také "jiným životem" se dají mladí lidé pozvat a oslovit. Život hledat - a najít! "Hleďte mne a živi budte" (Amos 5,4)

S. Kunschke - Offene Türen 5/96

* Vira činí vše možným, láska činí vše snadným.

* Nemáš-li Boha za přítele, nemáš přítele. Jeli Bůh tvým přítelem, nemuž se, nemáš-li jiných přátel.

* Snadné je ukrývat nenávisť, těžší lásku a nejtěžší skrývat lhovost.

* Nemusíme říkat všechno, co myslíme, ale máme mluvit, co říkáme.

*Africký sen
a skutečnost*

**Davidu
Pospíšila**

Dne 27.9.1994 zahynul milý bratr a lékař David Pospíšil pod nejvyšší horou Afriky - Kilimandžárem. Byl pohřben na hřbitově v Aruski v Tanzánii 30.9.94. Odešel člověk, který ve svém krátkém životě třiceti šesti let přerostl svými skutky, intenzitou svého poznávání světa, člověka a svého Stvořitele a Spasitele běžnou miru. Jeho mladší bratr o něm řekl, že se v něm "spojovala ctnost středověkého rytíře, renesanční touha po poznání, odvaha dobyvatelů, obětavost středověkých špitálních bratřev..." zkrátka, jako by prožíval několik životů současně. Těmito vlastnostmi mohl být mnohým odstrašujícím příkladem, ale víme, že více je těch, kteří si ve vzpomínce na něj nemohou připomenout nic, čím by je zarmoutil. A tato vlastnost spojena s obětavostí jej muse-la dovést k osudovému konci jeho mladého života. Dobře znal muka žiznivě touhy po poznání a chtěl vyhloubit studnu, ze které by i jiní mohli pít. Nikdy nikoho nezklamal a nikdy se nebal o vlastní důstojnost. Nebyl schopen upravovat skutečnost kvůli nějaké ideji. Věděl, že člověk, který se dostane do osobního styku s Bohem, lehce zapomíná, že každé poznání tady na zemi, i poznání zprostředkované Božím slovem, je jen "z částky".

To poslední ráno, kdy vyhlížel vrchol Bílé hory, který se na krátkou dobu po východu slunce zatřpytil, aby se vzápětí opět skryl do prstence mraků, se

jistě trochu bál. Všichni chlapci se bojí, když se pouštějí do obzvlášť nebezpečného podniku. Ze své přirozené odvážnosti k nebezpečným podnikům věděl, že se odváží a že to bude krásné, jako když člověk kdysi uvolnil sluneční světlo, skryté ve dřevě, pomocí síly luku a rozdělal oheň. Tak nasedl do motorového roga v dobrotě a prostotě svého srdce, kterou uplatňoval ve svém životě a zvláště v dětské nemocnici u resuscitačních lůžek svých malých pacientů za probdělých nocí. Tak uskutečnil přikázání lásky svého Pána a Spasitele Ježíše Krista podle Jeho příkladu. Kdo je můj bližní? Ten, který mne potřebuje! Následoval tak svého Spasitele, který vydal sebe za člověka tohoto světa. Jistě s touto myšlenkou David, jak jsme ho znali, usedl za pilota Petra, za něhož se nikdo jiný z expedice neodvážil usednout a jako fotograf zachytit jedinečné okamžiky u vrcholu Kilimandžára, což se mu podařilo. Nemohl přece zklamat radost člověka, který celou bytostí žil a toužil po tomto letu.

To poslední ráno, když stoupali do výšky 6 000 metrů, se jistě David radoval při pohledu přes africkou savanu, kde snad zahlédl stádo žiraf, a přes africký prales, nad nímž již ležela spodní vrstva mraků. Blížili se k travnatým loukám se stromovitými seneciemi s mohutnými vějíři na vrcholcích. Pak nad polem drobného kamení s čedičovými balvany již vyhlížel vrchol s ledovcovými dómy obepínajícími kráter. Slunce již svým jasem zalévalo naplno nekonečnou hladinu mraků 2 000 m pod letadlem a on byl jistě šťasten, neboť tak podobně popisoval své zážitky z pouště v Hoggurské vysočině, při pobřeží v Nigérii, či v tropických pralesích rovníkové Afriky. Připomínáme si několik úryvků z jeho obsáhlého deníku, který psal pro naše poučení o nádhře Božího stvoření v Africe i o svých setkáních.

* 18.5.1994: Pohoří Haggas uprostřed Sahary. Navštívili jsme Assekrem, kde prožil pět měsíců francouzský misionář Pierre de Foucauld a byl zde zabít Tuaregy. Jeho vyznání jsem si opsal z pamětní tabulky:

"Život je tak krásný, že to nelze ani říci, ani si představit. Nelze vymyslet datla v lese ani skalního orla, jsou zázrakem. Nelze se na ně dívat bez myšlenky na Boha: nelze odtrhnout zrak od tohoto obdivuhodného pohledu, daru krásy a pocitu nekonečné blízkosti Stvořitele, a současně v osamělosti uprostřed pustiny se učit být sám s Ním a uvědomovat si, že člověk není víc než jedna kapka v moři."

Pod Assekrem jsme strávili zatím nejkrásnější noc v přírodě. Hvězdnatá obloha jako na dlani, úžasně blízko, vláhá noc, žádné vedro. V lůně pohádkové přírody... Miluji tyto noci v poušti, kdy obloha na vás téměř padá, všude je klid, nic se nehýbe, člověk je součástí majestátu přírody a cítí úžasnou blízkost Stvořitele.

* 17.6.1994. Abuja, hl. město Nigérie - univerzita, byt pana profesora.

K večeru jsme konečně dorazili do areálu univerzity. Pan profesor Kingsley Owoniyi Ologe, na něhož jsme měli doporučení, nebyl zrovna přítomen. Rozhodli jsme se počkat. S Rudou jsme vyrazili koupit nějaké nápoje, náhodná kolemjdoucí, asi patnáctiletá letá dívka, nás doporučila do jednoho bytu, kde nás paní domu velmi srdečně přijala, prodala nám nějaké limonády a nabídla nocleh. Později, když se objevil pan profesor Kingsley, jsme zjistili, že paní, která nás přijala, je jeho žena. Po večeri jsme byli pozváni k panu profesorovi. Velmi milé setkání. Pan profesor je současně děkanem fakulty, je to vzdělaný, všestranný pán, se kterým se dalo dobře pohovořit. Nejvíce jsem byl dojatý v závěru večera. Před spaním pan pro-

fesor řekl, že má ve zvyku se pomodlit a společně s námi se pomodlí. Jeho žena si před modlitbou dala na hlavu šátek. Modlitba mi velmi pomohla a posílila mě. Ač neumím moc anglicky, vyrozuměl jsem, co chce pan profesor říci, a poznal jsem, jaký má vztah k Pánu Ježíši. Po modlitbě jsem lámanou angličtinou dojatě řekl, že jsem věřícím a že Pán Ježíš je také mým Spasitelem a Pánem a spontánně jsme se s panem profesorem objali.

V Zairském pralese mezi Pygmeji

* Třetí úryvek je z 24.9.1994 (tři dny před katastrofou).

S Jožkou (Petrem) jsme vyrazili do přírody alespoň trochu poznat krásu okolí Mount Meru, a pokochat se jí a prožít si to. Šli jsme nejprve přes vesnici, potom jsme zabořili do polí, kde se pěstuje hlavně kukuřice a banány. Přešli jsme romantickou říčku a namířili si to směrem na blízký kopeček. Cestou se zdravíme s domorodci, jsou velmi milí a srdeční, žijí si zde asi velmi šťastně.

Pozorujeme zajímavé tropické rostliny, zejména různé bodláky s plody nejbizarnějších tvarů, kvetoucí stromy s nádhernými květy, zavlažovací kanály, kterými se zavlažují pole... Hodně fotím jak přírodu, tak i lidi... Přešli jsme do údolíčka před vyblednutým kopcem, protéká jím říčka, velmi romantické místo. Zde si sedáme na balvany a pozorujeme přírodu kolem. Naproti schází ženy s nádobami pro vodu, jiné perou v říčce prádlo, v září zapadajícího slunce krajina vypadá velmi malebně. Zurčící říčka, trčící kořeny nejnemožnějších tvarů, pestře květiny, no prostě pohádka. Úplně jsem se zasmál, že jsme si ani neuvědomili, že slunce zapadlo. Honem vstát a nastoupit cestu zpět, poněvadž jsme na rovníku, kde se stmívá velmi rychle. Přidáváme do kroku a snažíme se utéci před tmou. Zpočátku kráčíme hustým porostem, stmívá se, co kdyby tu byl jedovatý had. Došli jsme už za tmy do vesničky, kde by měl být dům Zdeňka Vágnera. Ve tmě jsme se těžko orientovali, postupně jsme došli k cestě, po které jezdí auta. Po ní jsme se dali předpokládaným směrem. Úplná tma, nebylo jisté, zda jdeme správným směrem, nebylo to nic příjemného. V duchu jsem vyslal krátkou prosbu k Pánu Ježíši, aby nás ochraňoval a vedl správným směrem. Po chvíli vedle nás zastaví auto, náš džip, ostatní kluci se vracejí z města Aruska. Vzali nás s sebou. Úžasné! Tak rychlou odpověď na modlitbu jsem nečekal. Náš Pán se o mě opravdu dobře stará a žehná nám. Prožili jsme opět krásný den.

Poslední let však skončil zcela jinak. K pádu rogala došlo v poslední fázi letu, pravděpodobně z nevelké výšky a v poměrně malé vzdálenosti od startovací základny (snad 7 až 15 km) v pustém kamenitém baňu s občasnými stromy. Rogalo bylo nalezeno masajskými pa-

stevci, kteří mrtvé o všechno okradli. Expedice našla trosky až druhý den (asi po 30 hodinách). Jeden fotoaparát byl po vypsání odměny vykoupen - z něho se zachovala fotodokumentace o letu. Příčina katastrofy nebyla dodnes oficiálně zjištěna. Proč Bůh dopustil pád letadélka a smrt dvou lidí zůstane tajemstvím, přes tolik prožitých situací s Boží ochranou.

Předposlední pozdrav, který došel od Davida do Brna dne 26.9.1994 (den před katastrofou), obsahoval mimo jiné tato jeho slova: *"Máme za sebou velmi obtížný průjezd Zairem. Byli jsme i ve Rwandě, kde sice Gorily zůstaly v mlze, ale zato jsem pomohl mnoha trpícím dětem a úspěšně se vyhnul nepřátelským kulkám. »Kdo Boha má za pevný hrad, nic zlého nemusí se bát.« Zajímavá zkušenost."*

Se svojí oblíbenou písní na rtech ještě David startoval i svůj poslední let.

Zdeněk Pospíšil st.

Zachránce

Americký atomový reaktor v Oakridge se stal v USA symbolem atomového nebezpečí. Před několika lety tam málem došlo k podobné katastrofě jako v Černobylu.

Jak k tomu došlo? V jaderném reaktoru probíhá neustále řízená řetězová reakce. Atomy uranu jsou bombardovány volnými neutrony, štěpí se, přitom se uvolňuje energie a zároveň je okolí oštělováno uvolněnými neutrony. Vymkne-li se tato řetězová reakce vnější kontrole, dojde k hroznému explozi.

Ve dni, kdy došlo k tomuto technickému selhání, měl službu mladý fyzik. Věděl, že existuje pouze jediná možnost, jak zachránit tisíce lidí, žijících v této oblasti před strašlivou atomovou smrtí. Vstoupil do "komory smrti" a

vlastními rukama uvolnil vzpříčené moderační tyče a reakci zastavil. Zasažen neviditelným zářením odjel do nemocnice a tam zemřel strašnou smrtí.

To nám připomíná Ježíše Krista, který dobrovolně "vnikl" do našeho světa smrtí, aby vzal na sebe hřích a jím vyvolané zamoření: naši nelásku, egoismus, řevnivost a nenávisť, naši neposlušnost a naši nečistotu. Hřích, které musely před Bohem znamenat jistou smrt, na kříži uvedl "do klidu".

Tak jako tento fyzik v USA uchránil tisíce lidí před jistou smrtí, zachránil Pán Ježíš všechny, kdo jeho smrt vzali za svou. Věnuje všem, kdo v něj věří, věčný život.

Spolehlivé je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. (1Tm 1,14)

Ukřižování

Marie Cekotová

Vztyčili kříž

*a dlouho do noci
se hlasitě smáli
nad lidskou bolestí,
nad lidským strachem.*

Při záň ohně

*si na vítěze hráli,
opile křičeli,
"Je konec s králem!"*

*Každý den stejný ortel
vynáší svět
nad králem z Nazareta.
Každý den dutě zní
úderý kladiva.*

V zrcadle věků

*hledíme na své viny
a z kříže slyšíme:*

"Odpusť jim, nevědí, co činí."

7. STVORENIE ČLOVEKA

Priamy Boží stvoriteľský čin

Druhá kapitola knihy Genesis doplňuje prvú tým, že opisuje viaceré podrobnosti o stvorení človeka. Časť knihy Gn 2,4b - 5,1 bola pravdepodobne pôvodne napísaná Adamom a podáva jeho pohľad na stvorenie a začiatky ľudských dejín. Meno Hospodin Boh (Jahve Elohim) však zrejme zaviedol do tohto oddielu i do ďalších kapitol knihy jej zostavovateľ, Mojžiš. Urobil tak preto, aby jej čitateľom bolo jasné, že Boh - Stvoriteľ neba i Zeme, je Hospodin - Boh izraelského národa.

V deň, v ktorom učinil Hospodin Boh nebesia i zem. A ešte nebolo nijakého poľného chrasťia na zemi, ani ešte nebola narástla nijaká poľná bylina, lebo Hospodin Boh ešte nebol dal, aby pršalo na zem, ani nebolo človeka, aby obrábal zem. Ale para vystupovala zo zeme a zvlažovala celú tvár zeme (2,4b-6).

V týchto veršoch sú opísané podmienky na zemi pred stvorením človeka (v 2. a 3. deň stvorenia). Boli veľmi odlišné od podmienok, aké sú v našej dobe, ktoré začali až po potope sveta. *Nebolo dažďa. Obeh vody spočíval iba v jej vyparovaní zo zeme cez deň a zrážaní sa do kvapiek rosy a hmly v noci. Na celej zemi bola približne rovnaká teplota.*

A Hospodin Boh utvoril Adama (človeka) vezmúc prach zo zeme a vdýchol do jeho nozdier dych života a človek sa stal živou dušou (v. 7).

Vyprávanie preskakuje 4. a 5. deň stvorenia a prechádza hneď do 6. dňa. Verš hovorí o utvorení človeka a jeho oživení. *Boh utvoril človeka z prachu zeme. To plne pozvrádza i moderná veda. V ľudskom tele sú tie isté základné*

chemické prvky ako v zemskej pôde. Utvorené telo človeka bolo dokonalé, ale bez života. A život môže vzniknúť iba zo života. Preto vlastník a darca života - Boh musel oživiť Nim utvorené telo človeka. "Dych života" (hebr. "ruach") je spoločný človeku i živočíchom. Iba človeku ho však Boh udelil priamo, nie len svojim slovom. Tak sa človek stal "živou dušou" (hebr. "nefeš"), ktorou sú i živočích. Ale podobne ako jeho telo, duša človeka je na rádove vyššej úrovni ako duša živočíchov.

Prirodopis a zemepis raja

A Hospodin Boh vysadil záhradu (čiže raj) v Édene od východu a tam postavil človeka, ktorého utvoril. A Hospodin Boh dal, aby vyrástol zo zeme všelijaký strom žiaduci na pohľad a (ovocím) dobrý na jedenie a strom života uprostred raja i strom vedenia dobrého i zlého (v. 8-9).

Hoci bola človeku daná do správy celá zem, *Pán Boh vysadil prvým ľuďom v "utešenej" či "rozkošnej zemi" (hebr. "éden") zvláštnu záhradu, aby v nej začali svoju činnosť Božích správcov na zemi. Rástli v nej najrôznejšie stromy, krásne i užitočné. Nachádzala sa na východ od miesta, kde zatiaľ prví ľudia žili.*

Boh ich do nej premiestnil a ich prvé, krásne dojmy museli byť dojmy z Božej lásky a starostlivosti o nich. Uprostred rajskej záhrady rástli dva zvláštne stromy: strom života a strom vedenia dobrého a zlého. Boli to skutočné stromy - nie nejaké symboly.

A rieka vychádzala z Édena, aby zvlažovala záhradu (raj) a odtiaľ sa delila na štyri rieky. Meno jednej je Píšon: tá obteká celú zem Chavila, kde je zlato a zlato tej zeme je výborné, tam sa nachodí bdelium i onyx. A meno druhej

rieky je Gichon: tá obteká celú zem Kúšovu. A meno tretej rieky je Hidekel: tá tečie naproti Asýrii. A štvrtá rieka je Eufrates (v. 10-14).

Rajská záhrada bola popri kolobehu pary a rosy dokonale zavlažovaná vodou z rieky, čo cez ňu pretekala. *Rieka vyvierala z vyššie položeného prameňa mimo záhrady, zásobovaného vodou z podzemnej nádrže. Tá do prameňa mohla pritekať pod tlakom, pôsobeným teplom z hĺbky zeme. Do podzemnej nádrže mohla voda pritekať z niektorého mora. Podobné hydrologické sústavy podzemno-pozemným obehom vody mohli pred potopou jestvovať aj inde na zemi. Rajská rieka musela byť veľmi veľká, keď sa poniže rajskej záhrady rozdelila na štyri dlhé rieky. Prvé dve z nich nevedia odborníci stotožniť s nejakými súčasnými riekami. Píšon považujú niektorí za Níl a Gichon za Ganges alebo Indus, čo sa zdá byť zemepisne nemožné. Boli to však predpotopné rieky, ktoré dnes už nejestvujú. Rieka Píšon mala obtekáť dnes neznámu zem Chavila a Gichon zase súčasnú Etiópiu. Rieka Hidekel je podľa neskorších asýrskych záznamov nazývaná Tigris. Ale súčasný Tigris tečie na západnej strane Asýrie, zatiaľčo rieka Hidekel tiekla na jej východnej strane. Z celého opisu je zrejmé, že predpotopné usporiadanie pohorí a údolí a tým aj riečnej siete bolo úplne iné ako dnešné. Preto nemožno s určitosťou hľadať rajsú záhradu a krajinu Éden ani podľa súčasnej rieky Eufratu. Ten vôbec nemusí byť totožný s predpotopnou riekou Eufrates, ale mohol byť podľa nej iba pomenovaný Noachovými potomkami. Rajskú záhradu v Édene Pán Boh mohol zmeniť na obyčajnú krajinu už čoskoro po odchode prvých ľudí z nej. Určite však bola zničená potopou sveta.*

Mravná voľba

Keď hľadáme príčinu prečo Pán Boh

stvoril človeka, dochádzame k záveru, že ňou bola Božia láska. Božia Trojedinota túžila a rozhodla sa zdieľať svoju božskú lásku i mimo seba, navonok, a to k bytostiam, ktoré by boli schopné na Božiu lásku odpovedať svojou láskou k Bohu. Takáto láska však vyžaduje dobrovoľnosť a tá zase slobodu rozhodovania. Preto trojediný Boh stvoril človeka na svoj obraz ako slobodnú bytosť so slobodnou vôľou. Tým vo vzťahu k človeku v tomto ohľade dobrovoľne obmedzil svoju všemohúcnosť a vystavil sa možnosti odmietnutia svojej lásky zo strany ľudí. Pán Boh dal ľuďom vo vzťahu k Sebe možnosť mravnej voľby: či Ho chcú dobrovoľne a vďačne milovať a poslúchať alebo nie. A táto možnosť sa stala rozhodujúcou v živote prvých ľudí aj celého ľudstva.

A Hospodin Boh vzal človeka a umiestnil ho v záhrade Édena aby ju obrábal a strážil. A Hospodin Boh prikázal človekovi a riekol: Z ktoréhokoľvek rajskeho stromu budeš slobodne jesť, ale zo stromu vedenia dobrého a zlého nebudeš jesť, lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš! (v. 15-17)

Boh dal Adamovi úlohu starať sa o záhradu, do ktorej ho postavil. Aj keď nevieme, aká bola náplň obrábania a stráženia či pozorovania záhrady, je zrejmé, že práca bola poslaním človeka i v stave nevinnosti. Rajská záhrada a všetky stromy v nej s ich ovocím a krásou boli stvorené k nasýteniu a potešeniu prvých ľudí. Zo všetkých mohli jesť - s výnimkou jediného - "stromu vedenia dobrého a zlého". A práve v tom bola skúška ich lásky k Bohu a ich mravná voľba. Malo sa ukázať, či budú veriť, že nielen Božie dary a dovoľenia, ale i Jeho jediný zákaz pochádza z Jeho lásky k nim. Vedeli a poznali všetko dobré, čo potrebovali a nepotrebovali vedieť a poznať zlé. Pán Boh ich varoval, že prestúpenie Jeho zákazu by im

GENESIS

úvahy nad knihou počiatkov

prinieslo oddelenie od Neho - prameňa života - a tak smrť.

Človek a zvieratá

A Hospodin Boh riekol: Nie je dobré byť človeku samotnému, učiním mu pomoc, ktorá by mu bola roveň. A Hospodin Boh utvoril zo zeme všelijaké poľné zviera a všelijakého nebeského vtáka a doviedol ich k človekovi, aby videl, ako ktoré pomenuje. A každé, ako ktoré pomenoval človek, každú živú dušu, tak sa menovalo. A Adam dal všetkým mená, každému hovädu a nebeskému vtákovi a každému poľnému zvieraťu, ale Adamovi sa nenašla pomoc, ktorá by mu bola roveň (v. 18-20).

Vo verši 19 sa len opakuje správa o stvorení zvierat. Pán Boh spôsobil, aby všetky prišli k Adamovi. Adam vedel pomenovať všetky živočíšne druhy z uvedených troch skupín zrejme za veľmi krátky čas, čo svedčí o jeho vysokej inteligencii. Zo záveru 19. verša vyplýva, že nedal ani dvom druhom rovnaké meno a že sa nemusel opravovať. Mená, ktoré zvieratám dal, im na veľmi dlhý čas zostali. Každé zviera malo svojho druhu alebo družku v druhom pohlaví, na pozadí čoho veľmi vystupovala Adamova osamotenosť. V žiadnom zo zvieracích druhov nemohol nájsť družku pre seba - veď bol jedinečným, vrcholným, najdokonalejším Božím stvorením na zemi. Aj samotná táto správa Biblie vylučuje vznik človeka evolúciou z nejakého živočíšneho druhu. To, že Adam bol samotný, nebolo pre neho dobré podľa výroku samého Stvoriteľa.

Muž a žena

Správa o stvorení ženy dovádza do zúfalstva "kresťanských" evolucionistov. Nový zákon ju mocne potvrdzuje, keď hovorí, že "Adam bol stvorený prvý, až potom Eva" (1Tm 2,13) a že "muž nie je zo ženy, ale žena z muža" (1K 11,8). Podľa nášho úsudku by sa dalo čakať,

že Pán Boh stvorí ženu podobne ako muža, ale On to urobil úplne inak.

A Hospodin Boh dal, aby padol na Adama tvrdý spánok a usnul. A vzal jedno z jeho rebier a jeho miesto zavrel mäsom. A Hospodin Boh vybudoval rebro, ktoré vzal z Adama v ženu a doviedol ju k Adamovi (v. 21-22).

Počas Adamovho vnúteného tvrdého spánku urobil Pán Boh predivnú chirurgickú operáciu. Adamov spánok iste nebol nutný pre zabránenie bolesti, ktorá v tomto čase na zemi ešte nejstvovala, ale mal hlbší, duchovný zmysel. Adamov spánok je obrazom smrti, z ktorej vzišiel život a tak už tu názorne predstavuje Kristov kríž a smrť Posledného Adama pre vznik života Cirkvi.

Hebrejské slovo "sela" sa vyskytuje 35 ráz v Starom zákone a iba tu je preložené ako "rebro". Zväčša sa prekladá prosto ako "bok". Preto možno uvedené vyjadrenie čítať i tak, že "vzal jeden z jeho bokov" a chápať pod tým kosti s mäsom a v tomto celku prúdiacou krvou, v ktorej je podľa Písma "duša" alebo "život" (Gn 9,4). Z tohoto Adamovho "boku" utvoril Pán Boh ženu - Evu, Adamovu životnú družku, ktorá bola ako rovnocenná bytosť po jeho boku. Adamov otvorený bok nás v predobrazie opäť vedie ku krížu na Golgote, kde bol úderom kopije otvorený Kristov bok, aby z neho vyšla "krv a voda" a vzišiel život Jeho Cirkvi.

Evino telo a duša (či život) boli z Adama, ale jej duch bol priamo od Boha, práve tak ako Adamov. To potvrdzuje verš Gn 1,27. A odvtedy, hoci každý človek dostáva telo a dušu od svojich rodičov, svojho ducha dostáva priamo od Boha (Za 12,1). Preto má každý človek rovnakú schopnosť nadviazať spoločenstvo s Bohom, ktorý ho takto duchovne stvoril.

Ženu, ktorú takto vybudoval, priviedol

Pán Boh k Adamovi. Podobne On v dobe milosti buduje Cirkev, aby ju priviedol k Druhému človekovi - Kristovi.

Vtedy povedal Adam: Toto je kosť z mojich kostí a telo z môjho tela, táto sa bude volať mužena, lebo je vzatá z muža. Preto opustí človek svojho otca i svoju matku a bude fnúť ku svojej žene a budú jedno telo. A boli obaja nahí, Adam i jeho žena Eva a nehanbili sa (v. 23-25).

Pán Boh musel Adamovi povedať, ako stvoril z neho ženu pre neho. Preto mohol Adam zvoliť, že ona je "kosť z jeho kostí a mäso z jeho mäsa" (v.23). Bola to rovnocenná družka muža (hebr. "iš"), mužena (hebr. "iša"), pomoc, ktorá mu bola roveň.

Vo verši 24 Pán Boh ustanovuje manželstvo dvoch ľudí - muža a ženy - ako prvú a doživotnú ustanovizeň vo vzťahoch medzi ľuďmi. História ukazuje, ako všelijako ju ľudia prevrátili. Mnohoženstvo, súložníctvo, cudzoložstvo, smilstvo, rozvody ukazujú šírku a hĺbku tohto porušenia dobrého a krásneho Božieho ustanovenia. "Na počiatku nebolo tak" - hovorí Pán Ježiš. Toto Božie ustanovenie - manželstvo je jediný zdravý základ každej ľudskej spoločnosti. Z neho vznikajú a podľa jeho vzoru sa utvárajú širšie ľudské spoločenstvá: rodové, občianske, náboženské, kultúrne, národné a iné. Podľa Božieho zjavenia apoštolovi Pavlovi, je kresťanské manželstvo "veľké tajomstvo" i obraz na duchovný vzťah a spojenie Krista s Cirkvou (Ef 5,32).

Vzájomný vzťah prvých ľudí bol prirodzený, čistý a krásny. Nebolo hriechu a viny a preto ani pocitu hanby, keď žili tak, ako boli stvorení - neoblečení. Hriech, ktorý neskôr vstúpil do ich života, to všetko zmenil: z dobrého na zlé.

prpri. Ján Hudec

O závisti

Je to již mnoho let, kdy jsem byla na školním výletě a mimo jiné jsme byli na zámku KUKS. Zámek chátral, ale přece mi utkvěly v paměti krásné barokní plastiky, které znázorňovaly vlastnosti dobra a zla. Na počet byly vyrovnané. Mnohdy se nám v životě jeví, že projevů zla je několikrát více než projevů dobra.

U Galatských se píše o skutcích těla, jimiž jsou "cizoložstvo, smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarování, nepřátelství, svárové, nenávisti, hněvové, dráždění, různice, sekty, závisti, vraždy, opilství, hodování a těm podobné věci." Ovoce Ducha jsou: láska, radost, pokoj, snášenlivost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. Bible uvádí více skutků těla než ovoce Ducha.

Každý z nás má jiný postoj ke skutkům těla. V převážné většině si křesťan uvědomuje, které skutky to jsou, každý z nás s nimi každodenně bojuje a každý z nás má k jednotlivým skutkům těla svůj individuální postoj. Tento postoj vyplývá ze životních zkušeností, které každý z nás se zmíněnou vlastností má nebo měl.

Pán Ježiš nás učí: "Strom se pozná po ovoci." U Matouše je napsáno: "Po ovoci je poznáte. Cožpak se sklízejí fíky v tmí nebo hrozny z bodláků?"

Myslím si, že každý z nás trpělivě usiluje o to, aby skutků těla v jeho životě ubývalo a více se projevovalo ovoce Ducha. Ale je to každodenní tvrdý boj, v němž nejsme vždycky vítězi.

Žijeme v zvláštní, hektické době. Po roce 1989 jsme si všichni říkali, jak to bude krásné, budou vycházet křesťanské knihy, budeme moci oslovovat veřejnosť tiskem, rozhlasem, televízi, ale především osobním svědectvím v byd-

lišti a na pracovišti. A tam více než slova o nás řeknou naše skutky. Libivých slov naše veřejnost slyšela za ty roky minulé příliš mnoho, a tudíž jim moc nevěří. Ví totiž, že něco jiného je mluvit a něco jiného je konat. Plody, ovoce, jsou rozeznávacím znamením sadu a vinice, podobně jako slova vyjadřují myšlenky srdce. A křesťané musí dbát na to, aby tato slova byla naplněna skutky.

Společnost se v poslední době diferencuje ze všech možných hledisek. Kromě jiného i ekonomicky. Pryč je doba, kdy se mělo dobře jen několik tisíc prominentů. Ti se mají dobře opět, ale kromě toho vzniká třída podnikatelů, manažerů, kteří obvykle více riskují, více pracují a také mají vyšší příjmy. A stává se, že jsou předmětem závidění. Křesťan ví, že závist patří mezi skutky těla, Bible o této vlastnosti mluví jako o "potměšilé" závist, která jako bumerang nejvíce postihuje toho, kdo závidí. A je nutno s touto negativní lidskou vlastností tvrdě bojovat, jelikož je velice nebezpečná a škodlivá. V Písmě svatém čteme, že stavět životní filozofii na světských hodnotách, jako jsou peníze a bohatství, je "bláznivé". Pokud by si některý křesťan postavil prioritu materiálního blahobytu před následováním Pána Ježíše Krista, měli bychom ho litovat a modlit se za něho, protože "staví dům na písku". Ale pokud pracuje a využívá své vlastnosti dané mu Pánem a má větší příjem než většina ostatních, je vhodné, aby tuto skutečnost nezdůrazňoval a podle svých možností přispíval na Boží dílo, jelikož pozhánání ve světských věcech je mu dáno z milosti Boží.

Bylo by však velmi škodlivé, kdyby i v křesťanských kruzích klíčilo neblahé semínko závidění. Měla jsem možnost se s touto vlastností blíže seznámit, trpěla jí moje bývalá spolupracovnice. Od té

doby považují tento produkt těla za mimořádně škodlivý, potměšilý. Považují za vhodné na tuto neblahou stránku lidské povahy upozornit nyní, kdy má prostor ke svému uplatnění. Pokud někdo z nás inklinuje ze svého těla k této vlastnosti, ať se modlí za to, aby v jeho životě zvítězil Pán a pomohl mu tuto nebezpečnou zbraň ďábla eliminovat.

Je na nás všech, abychom si každodenně při ranním rozjímání uvědomili, kde jsou naše slabiny, a prosili našeho Pána, aby nám pomohl, a to zejména tam, kde jsme sami mdlí a slabí.

Antonie Hančíková

JE ČAS vážně hledat Boha

"Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho možno nájsť! Volajte na neho, dokiaľ je blízko" (Iz 55,6). Tak vyzývá Božie slovo ľudí. Ak sa Boh stratil, treba Ho hľadať veľmi vážne, na každom mieste, lebo On nie je ďaleko od nás.

Ak stratíme cennú vec, hneď to poznáme a vyvineme maximálne úsilie na to, aby sme stratenú vec našli. V podobstve Pána Ježíša o stratenom groši žena hneď zapaluje svetlo a bedlivo hľadá, vymetá všetky kúty, dokiaľ stratený groš nenájde. Takisto aj dobrý pastier, keď sa mu stratila jedna ovca zo stáda, vytrvalo hľadá, volá, pochodí všetky hory, doliny aj priepasti, až dokiaľ stratenú ovečku nenájde.

V poslednom čase sa stalo veľké nešťastie. Stratilo sa niečo oveľa cennejšie ako je groš alebo ovca. Boh sa stratil! To je naozaj veľká tragédia. Ľudia stratili Boha a ani to nezbadali. Tak drahý a vzácny je náš Boh a ľudia ani nevedia, že ho stratili. Slzy sa nám tlačia do očí, keď pomyslíme, že veľká časť populácie v dvadsiatom storočí stratila kontakt s Bohom a vôbec im nechýba.

Ach, kedy ľudia spozorujú túto stratu a kedy začnú vážne hľadať Boha?

Boh sám v tejto situácii prichádza ľuďom v ústrety. Keď oni nespozorovali stratu Boha, On sám na seba upozorňuje a volá skrze prorokov: *"...je čas hľadať Hospodina"* (Hoz 10,12). *"Hľadajte ma a žite!"* (Am 5,4) Boh hľadá ľudí všelijakým spôsobom. V jednom časovom období to vyjadruje tak, že celý deň vystiera svoje ruky oproti hriešnikom, hľadá ich a volá k návratu (Iz 65,1-2).

V období Nového zákona Boh hľadá ľudí konkrétne po osobách skrze Pána Ježíša. On veľmi citlivo, ale dôrazne volá: *"Naplnil sa čas a priblížilo sa kráľovstvo Božie. Čiňte pokánie a verte v evanjelium!"* (Mk 1,14.15) Času je málo, volanie sa stupňuje: *"Podťte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťažení a ja vám dám odpočinutie"* (Mt 11,28). Počuješ, Pán volá aj teba. Ty si ten stratený groš, zablúdená ovečka! Urob to ústretové gesto dobrej vôle a ohlás sa mu, veď ty ho potrebuješ a nie On teba! Ty ešte váhaš, či nevieš, že dnes je práve tvoj čas príhodný? Či nevieš, že povinnosťou strateného groša je "zazvonit", keď ho hľadajú a ovečky "zabŕčať", keď na ňu volajú? Ohlás sa, skôr než skončí čas Božieho hľadania a volania!

Žijeme v čase, keď Boh hľadá človeka a človek hľadá Boha. Prečo sa teda mnohí ľudia doteraz nestretli s Pánom Bohom? Odpoveď je v Písme: *"...nieť toho, kto by rozumel, nieť toho, kto by vážne hľadal Boha..."* (R 3,11).

Milý priateľ, čas, keď Boh hľadá človeka a človek má hľadať Boha sa chýli ku koncu. Ak si Ho doteraz nenašiel, nemáš už veľa času. Čas milosti sa kráti! Aj tvoj pobyt na zemi je krátky, možno že záver tvojho života je už na obzore. Kedy chceš hľadať Boha, ak nie v tvojom príhodnom čase? Začni dnes

celkom vážne hľadať Boha! Ak Ho budeš hľadať celým srdcom, dá sa ti nájsť. Ty a Boh sa stretneš! Bude to najkrajšia chvíľa, akú si v živote prežil. Ak Boha nebudeš vážne hľadať, premíhal si svoj čas! Odídeš do večnosti nezmiernený s Bohom! - A nad tvojou rakvou nikto povie smutný epilóg tvojho života: *"Náš milovaný občan odišiel na večnosť! Na zemi prežil 80 rokov, 6 mesiacov a 7 dní..., nenašiel si však toľko času, aby vážne hľadal Boha!"* Ale nad tvojím hrobom zaznie ešte jeden "prorocký" záver: *"Žatva prešla, skončilo sa leto a my nie sme zachránení!"* (Jr 8,20).

Pavol Kulačík

Modlit se za firmu?

Rád bych tě vtáhl do zamyšlení na toto téma. Možná sis už dávno na tuto otázku odpověděl "ANO", a pak se z tebe mohu radovat. Jestliže odpovíš "NE", měl bys možná přehodnotit své argumenty. A pokud to odbudeš jen pokrčením ramen, pak musím říci, že jsem na tom byl stejně.

Každopádně až do loňska. Tehdy jsem totiž procítl. Mohu ti povědět, jak k tomu došlo? Za své kolegy jsem se už tu a tam sporadicky modlil, většinou po nějakém rozhovoru o víře anebo když nějaký kalendář nebo jiný křesťanský spisek měnil majitele. Pověštinou jsem se však za kolegy a nadřizené modlival tehdy, když mi šli na nervy anebo když jsem se na ně hněval. Ale více v tom smyslu, aby se změnili oni.

A pak jsem také několikrát hovořil s Bohem o odborných problémech, se kterými jsem si nevěděl rady, když už jsem prostě nevěděl, jak dál. A On mi pomohl! Ale to bylo asi tak všechno.

Bylo to příliš málo na všechny ty roky

co jsem v zaměstnání - máš pravdu. Ale pak přišlo probuzení rázem zvenčí, jak už to často v životě bývá. Jiný křesťan uviděl na mém autu nálepku ryby a oslovil mne. Seznámili jsme se. A pak se vynořila otázka modlit se pravidelně za svou firmu, což jsme pak dělali jednou týdně před začátkem práce. Od té doby se můj pohled na toto téma zcela změnil. Za co všechno se můžeme modlit! A jak důležitá je pravidelnost. Mohu ti říci některé bloky modliteb? Třeba pro tebe budou podnětem.

1. Vděčnost za pracovní místo:

- možnost vydělat si na své životní potřeby vlastní činností
- šance pro to, abychom svědčili svým křesťanským životem
- možnost navázat kontakty a rozhovory se spoluzaměstnanci

2. Modlitba za pracoviště:

- za zdar v denní práci
- za trpělivost v choulostivých situacích
- za dobrý vztah k spolupracovníkům - nadřazeným / podřazeným a za porozumění pro jejich problémy
- za sílu pro stresové situace v jednání s nepříjemnými zákazníky
- aby nás Pán Bůh uchoval před pokušeními - např. nečistými obchodními metodami

3. Modlitba za vedení společnosti / za dozorčí radu...:

- za uzavření dobrých zakázek pro firmu
- aby se činila rozhodnutí k dobru firmy i zaměstnanců (pracovní místa!)
- aby bylo uchráněno ducha mamonu a bezohledné konkurence

4. Modlitba za představené:

- o moudrost pro denní činnost
- za zdar pro zakázky a práce, které jsou před nimi
- za možnost připomenout jim, že mají nesmrtelnou duši (aby dal Pán Bůh k tomu vhodnou příležitost)
- o moudrost, přejde-li hovor k věčným věcem

- o zaměstnání více křesťanů ve firmě

5. Modlitba za všechny spolupracovníky:

- o Boží požehnání pro každého
- o obrácení lidí a působení Ducha Božího v nich
- o požehnání všech rozhovorů, odkazů
- o účinnost předaného čtení
- přednášet Bohu jednotlivce s jejich okolnostmi
- aby problémy a těžkosti v osobním životě spolupůsobily ke spáse
- za uchování před falešnými naukami, New Age, mystikou, sektami
- za vysvobození z úzkostí a za otevření se Bohu.

To by mohlo jako příklad a podnět stačit. Mohu ti říci, že naše půlhodinka týdně před začátkem práce je opravdu intenzivní a obsahuje nejrůznější témata. Mezi tím jsme se rozostli na tři a už jsme zažili některá jasná vyslyšení svých modliteb. To by ale bylo zase jiné téma.

Ef 6,5n (s aplikací na dnešek):

Služebníci (zaměstnanci), buďte poslušni pánů tělesných (zaměstnavatelů)... jako Krista...; jako služebníci Kristovi, činíce vůli Boží z té duše."

1Tm 2,1n: *Napomínám pak, aby přede vším činěny bývaly pokorné modlitby, prosby, žádosti a díky za všechny lidi, za krále (např. za vládu) a za všechny v moci postavené (mj. i za nadřazené ve firmě!).*

Tak co? Zajímá tě to?

Bylo by to krásné, kdyby ses díval na své pracovní místo, kde většinou trávíš aspoň osm hodin denně, trochu jinak. Kromě toho tvoji kolegové (spoluzáci, podřízení nebo nadřazení) mají nesmrtelnou duši!

Je ti to jedno?

Andreas Meiner - Následuj mne 7/96

Mnohdy se domníváme, že náš pozemský život a duchovní život jsou dvě rozdílné kategorie. Zabýváme se hlubokými duchovními pravdami a svůj pozemský život zčásti nebo mnohdy zcela opomíjíme. Přitom však náš život je nedělitelná jednota. Křesťanem nejsem jen ve shromáždění či ve své domácnosti, ale právě tak (a tím spíše!) také na svém pracovišti. A duchovní život není jen to, co probíhá v mé hlavě a v mém srdci, ale také to, jak se projevuje ve styku se svými sousedy, spoluzaměstnanci, lidmi v obchodě atd. A jestliže nás náš Pán vyslal, abychom byli jeho svědky všem lidem, nepatří k tomu i naše pracoviště, kde trávíme opravdu téměř třetinu svého produktivního věku? Proto myslím bude velmi užitečné zamyslet se nad tím, jak tento čas prožíváme.

Moje svědectví

Volám sa Mária Neklapilová a bývam so svojou rodinou v Devínskej Novej Vsi pri Bratislave.

Bola som jediné dieťa otca, ktorý si dobre rozumel s alkoholom, tým menej však s mojou ticho trpiacou matkou a so mnou. Vždy všetko muselo byť ako povedal otec, vládol teda u nás akýsi patriarchát.

Matku som si vážila, pretože všetko znášala v tichosti a v pokore. Jej srdce bolo už vtedy pripravované, aby v ňom raz mohlo vyklíčiť a rásť semeno Božieho slova. Ešte pred mojím vydaním prijala Pána Ježiša Krista ako svojho osobného Záchrancu a Pána.

Po Bohu som nejak zvlášť netúžila, mala som svoje priateľky a to mi stačilo ku šťastiu a k vyslobodeniu z rodinného puta, ktorá ma ničím nepriťahovalo. Neskôr som sa vydala z lásky a mali sme postupne s manželom Milanom

dvoch synov a jednu dcéru. Veľkú úlohu, pokiaľ ide o vieru v Boha, hrala v mojom živote svokra, ktorá mi pri každej príležitosti núkala Pána Ježiša Krista. Mne to pripadalo ako nátlak, nátlak vyvolával protinátak a tak to šlo dookola. Pán Boh však neprestal mať záujem o spásu mojej duše a tak mi dal do cesty zvláštneho kolegu, Ladislava Palugu. Tento muž ma zaujal svojou rozvahou, tichosťou a odmietaním vecí, ktoré neboli správne, najmä pokiaľ išlo o pracovnú disciplínu a poriadok. Mala som možnosť sedieť s ním v jednej kancelárii a tak som sa dozvedela, že je kresťan a chodí do takého istého kresťanského spoločenstva, ako moja svokra. Nevtieravo mi hovorieval a citoval niečo z Biblie. Jeho nevtieravosť som si veľmi vážila, jeho život a tiché chodenie s Bohom mi bolo prvým zastavením na širokej ceste.

Žiaľ, aj moje predtým šťastné manželstvo sa začalo rozpadávať. Nastalo vzájomné odcudzenie. Zostala som sama, uzavretá do seba. Nemala som ani Boha, ani človeka, ktorému by som sa mohla zveriť. Až keď manžel ochorel na srdcovú neurózu, naše vzťahy sa trochu oteplili.

Najväčším zásahom do našej rodiny bola svokrova smrť. Na pohreb prišlo mnoho veriacich ľudí, medzi nimi i môj kolega Ladislav Paluga. Po pohrebe povedal manželovi o záchrane v Pánovi Ježišovi Kristovi a dal mu Bibliu. Manžel začal potajmá, ako Nikodém, hľadať Boha a úmerne s tým sa menil aj jeho vzťah k rodine. Jedného dňa mi oznámi, že prijal Pána Ježiša Krista ako svojho osobného Spasiteľa a že má všetky hriechy odpustené. Bola som akoby šokovaná, ani som tomu veľmi nerozumela. Povedala som si, že ho budem pozorovať, čo to vlastne urobilo s jeho životom. Trvalo to celý jeden rok. Bola som v strehu, ako jastrab, len aby som

hriechy odpustené. Bola som akoby šokovaná, ani som tomu veľmi nerozumela. Povedala som si, že ho budem pozorovať, čo to vlastne urobilo s jeho životom. Trvalo to celý jeden rok. Bola som v strehu, ako jastrab, len aby som našla na ňom niečo zlé, no nič som nenašla.

Inak som sa neprotivila Pánu Bohu, chodila som aj do kresťanského spoločenstva. Manžel ma svojim zmeneným životom stále viac a viac presviedčal. Túžila som aj ja po takom živote. Moje srdce postupne mäklo pod vplyvom Božej i manželovej lásky, zrno Božieho slova, ktoré som počúvala v kresťanskom zhromaždení kľúčilo, až sa naraz rozpuklo a ja som musela padnúť na kolena, vyznať svoju biedu a volať k Bohu, aby s aj nado mnou zľutoval. Stalo sa tak po jednom mesačnom zhromaždení v Bratislave na návšteve u Palugových, 1. februára 1976. Nastala veľká radosť v nebi nad jedným hriešnikom, ktorý činil pokánie zo svojich hriechov a bolo mu odpustené.

Neskôr som odišla aj zo zamestnania, aby som pomáhala manželovi a deťom, piniac tak svoju pôvodnú biblickú úlohu.

Pár týždňov pred smrťou sa obrátil aj môj otec, obrátili sa aj dve z našich detí. Pán Boh vychováva celú našu rodinu a učí nás celkom sa spoliehať naňho a Jeho sluby: "Neopustím ťa, pomôžem ti, podopriem ťa i posilním..."

Zastavení u symbolů

V poslední době, a to i při slavení Vánoc, se opět vynořila otázka symbolů. Co ony znamenají pro věřícího člověka?

"Symbolon" znamená v původním významu věc, kterou měl posel, aby se

ukázalo, že jeho poselství je věrohodné. Symbolon byla např. půlka kamene. Ten, kdo posla vysílal s poselstvím, mu dal mu půlku kamene. Druhou část kamene vlastnil ten, komu mělo být poselství doručeno. Podle symbolon příjemce poznal, že poselství je pravé. Vzal totiž symbolon, který mu dal posel, dal jej ke své půlce kamene, a pokud zapadly do sebe, věděl, že je věrohodné.

Z toho důvodu se později začalo hovořit o vyznáních víry jako o symbolech. Vyznání víry měla ukázat věrohodnost toho, v co křesťané věřili. Symbolem chtěli představit pravé učení. Proto je vyznání nazýváno symbolon. Pokud chtěl někdo vyjádřit, že věří v Pána Ježíše, tak např. namaloval rybu. Ryba - řecky Ichthys - v sobě zahrnovala vyznání víry. Nebo namaloval kotvu nebo kříž.

V prvním století n. l. se například ve vykopávkách našel symbol, složený ze sedmiramenného svícnu a ryby. Přitom základna svícnu se prolíná s ocasní ploutví ryby a společně tak vytváří třetí znak - Davidovu šesticípou hvězdu. Sedmiramenný svícen je symbolem Mesiáše, Pána Ježíše, rovněž jako ryba (Iézus Kristus Theú Hyios Sótér = Ježíš Kristus, Boží Syn, Spasitel). Davidova hvězda jako symbol se interpretuje různě. Jeden jej vykládá jako znak válek Davidovy říše, jiný jako symbol harmonie a míru nebo jako symbol monoteismu, jiný jako znak státní suverenity. Dokonce v 18. století se stává symbolem víze mesiášského vykoupení. Při návštěvě Kafarnaum se tento symbol

nachází na sloupech starých kolem 2000 let.

Už od 1. století máme zprávy, že křesťané používali kříž jako symbol. V posledních letech byly v Jeruzalémě nalezeny truhly, ve kterých byli pohřbeni křesťané z 1. století po Kristu, a některé z nich jsou označeny křížem.

Někteří věřící tvrdí, že kříž není symbol, ale je to modla a kult, která označuje falešné, odpadlé křesťanství. Je to součást Babylona, součást pohanství, baalismu. Mnozí lidé se před křížem modlí nebo sklánějí a dokonce kříž libají. Jestliže je něco zobrazeno v symbolu a potom se tento symbol začne uctívat, je to modlářství a Pán Bůh to zapovídat, je to druhém přikázání. Vzpomeňme si z dějin putování Izraele, že z měděného hada, který Mojžíš na Boží pokyn na poušti vyzvedl na kůl, si národ udělal modlu. Hada musel být rozbit a prach vsypán do vody, aby se již nikdy více hadu neklaněli. A toto se opakuje v dějinách křesťanství: kříž Pána Ježíše, který znamená až dodnes zachranu lidí od budoucího soudu, se ve formě kovu nebo dřeva či jiných materiálů stává modlou.

Připomeňme si padělky křesťanství, které jsou spojeny s násilím. Některé dobyvačné války se konaly ve znamení kříže. Takto probíhaly války Konstantina Velikého, ale později i křížácké války. Zejména v Izraeli pohled na křížácký znak s křížem vzbuzuje odpor, protože křížáci přinesli ve jménu Kristově do Palestiny bolest a smrt.

V pohanské mytologii se používalo písmenko TAF ve formě křížku (+) v různých kultech Babylonských, Chaldejských i u Egypťanů. Bylo to označení boha Tamúze. Toto označení bylo na čepici velekněze nebo na různých hábitech, které nosili pohanští kněží. Objevovalo se na egyptských hieroglyfech a mělo značit symbol života.

Satanu šlo o to, aby to, co se jednou stane hlavním bodem spásy člověka - kříž na Golgotě - zavalil pohanstvím.

Ale je kříž vždycky, za všech okolností jenom modlou? Nemůže mít významnou úlohu symbolu? Věříme, že první věřící v Antiochii, kterým lidé dali přezdívku "křesťané", nenosili žádný symbol, aby je ostatní podle něho poznali. Jejich životy podle vzoru Krista byly jasným svěděctvím, že jsou Jeho učedníci. Potřebujeme dnes vyjadřovat naše vyznání víry nějakým symbolem - na našem těle nebo na našich shromažďovacích místnostech? Co čtou lidé na nás? "List náš vy jste, napsaný v srdcích našich, kterýž znají a čtou všichni lidé" (2K 3,2). Ne desky zákona, ale Boží slovo v srdcích, ne litera zákona, ale Duch Boží v srdci, ne tělo, ale duch, ne vnější, ale vnitřní. To jsou projevy věřících novozákonní doby.

Slyšíme někdy poznámku o tom, abychom byli tolerantní ve smyslu: V podstatě jednota, v druhotném svoboda, ale ve všem láska. Jestliže někdo "slabý ve víře" slaví Vánoce a různé svátky, nosí symboly křesťanství, nepohrdejme jím a nepotupujme jej (Ř 14, 10). Jistě, neboťme Boží dílo "pro pokrm", pro něco, co je vnější. Na druhé straně však jako církev, společenství vykopených se staršími, kteří "jsou silní u víře", posuzujeme naše symbolické vyznání, zda je skutečně biblické a k budování sboru.

Jan Ostrolucký

* Je možné být upřímným a přitom se klamat.

* Modlitba zdržuje od hříchu a hřích zdržuje od modlitby.

* Pro vděk světa ničeho nepodnikej - pro nevděk světa nečeho nezanechávej.

* Srdce Bohu, ruku bratrovi a záda světu.

Přečetli jsme za vás

LIST KRISTŮV

U každého Kristova služebníka, který se chápe práce v církvi, záleží především na jeho životě a na způsobu života jeho rodiny. Ve své epistoletě do Korintu napsal apoštol Pavel tamnějším věřícím tato slova: "Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým" (2K 3,3a). Ten list není skrytý. "Všichni jej znají a mohou číst" (3,2b). Každý se může na vás křesťany dívat a pozorovat, jak žijete. Způsob vašeho života je pak buď výmluvným doporučením Krista, anebo když by vás život neodpovídal tomu, co vyznáváte, by byl to list varovný. Lidé vás mají všechny dobře přečtené... Pozorují nás, jaký máme vztah k lidem, k majetku a k penězům. Vědí, jak se chováme, když nás navštíví nemoc, jak trávíme svoje večery i kdo jsou naši přátelé. Zkrátka: mají nás dobře přečtené...

Stále se i v současné době potvrzuje, že náš křesťanský život má větší vliv než naše slova. Konečně - dnes je na tom církev v prostředí odnáboženštěné společnosti podobně jako církev první generace mezi pohany. Ani dnes nestačí, dáme-li někomu do rukou Nový zákon s doporučením, aby si jej četl, a s myšlenkou, že jsme učinili všechno, co jsme učinit mohli. Lidé, kteří nebyli vychováni v církvi, nebudou evangeliu a epistolám rozumět. Mohou však být hluboce osloveni, když si přečtou náš život. Budou lépe rozumět a mohou být misijně zachyceni, když budou mít možnost pozorovat, jak se my věřící chováme v různých situacích života. Také i naše děti vyrůstající v křesťanských rodinách mají mít k dispozici dobrou domácí četbu, kterou je pro ně především "list Kristův" psaný životy jejich rodičů.

Studujeme-li církevní dějiny, je nám až nápadné, jak právě v prvních sta-

letích křesťanské církve věřících početně velmi přibývalo. Jsem přesvědčen, že propagátoři moderních metod tak zvaného "church growth", tj. růstu sboru, by se měli učit především zde. Tajemství tohoto rychlého růstu církve možná zčásti pochopíme, když se zaposloucháme do svědectví Justina Martyra. Píše toto:

"Kamkoli se obrátíte, ať přijedete do přístavu, ať cestujete lodí, ať procházíte velikými městy, ať navštívíte obchodní domy nebo kasárna vojáků, ať vstoupíte do paláců, do škol nebo na tržiště, anebo se zastavíte ve kterékoli ubytovně, abyste tam přenocovali, všude se potkáváte s novým druhem lidí. Jsou to lidé čistého života, čestných úmyslů, lidé, kteří mluví pravdu a kteří jsou poctiví v jednání a mají laskavé srdce. Ti budou ochotni vždycky vám pomoci a ujmout se vás v nebezpečí nebo v nouzi. Postarají se o vás, když onemocníte, a pomohou vám, když budete cokoli potřebovat. A to proto, že títo lidé nosí ve svém srdci hluboký pokoj, který v nich tryská z víry v živého Boha a jeho Syna Ježíše Krista."

Takové lidi - křesťany - bylo tehdy možné najít všude a nebylo možné si jich nevšimnout. Byli sice velmi často pronásledováni, ale nebyli to tajní učedníci. Jejich život byl misijním momentem hýbajícím lidmi do té míry, že se do jejich řad hlásili stále další a další. Kristus měl v těchto vyznavačích své doporučující listy. Listy, které mohli číst všichni lidé.

Tento způsob, jak pomoci dalším lidem k víře, je i dnes cestou nejlepší a neúčinnější. Tvůj život, který bude otevřeným listem, aby si ho mohl kdokoli přečíst, se stane daleko působivějším svědectvím, než jakákoli náboženská kniha nebo traktát, který bys rozdával na ulicích svého města.

Vybráno

Z dopisů čtenářů

Som vďačný za prácu, ktorú konáte v rámci tohto časopisu a želim aj do nastávajúceho roku 1997 veľa Božej múdrosti pri jeho zostavovaní, pri výbere článkov ako aj pri prihováraní sa nám, čitateľom...

Som vďačný aj za isté reakcie v časopisoch. Napr. aj o víne. Bol som svedkom tu v Košiciach pred Vianocami, ako mladí ľudia protestovali proti predávaniu kaprov a ich zabíjaniu. Tak isto mňa napadli na ulici, že nosím koženú tašku namiesto z umelej hmoty. Rovnako vidím satanské opantanie mysle človeka tam, kde sa začne polemizovať o víne v kalichu. Nič nad to, čo je napísané! Ale nielen vernosť litere zákona. Vernosť duchu Písma. Tým, že pijeme alkoholické víno, predsa nepodporujeme pitie alkoholu...

Z toho všetkého vidíme, aké vetry, a ich nápor sa zvyšuje zo dňa na deň, dujú smerom do cirkvi a chceli by zničiť krásu a prostotu Božej pravdy ako aj cirkevnú prax. Je na nás, aby sme postavili ochranný múr a nedovolili preniknúť takto navonok nevinným, ale v podstate rozvracajúcim tendenciám do cirkvi.

Nás je tu v Košiciach málo, ale ani medzi nami miet súladu v mnohých veciach. Nikdy mi nesúhlas brata s mojim videním, stavom mojej viery nebránil však mať s ním spoločenstvo.... Poviem len jedno: vnímam kresťanstvo ako maximálnu príležitosť pre človeka, aby sa rozvinul do slobody, ktorú nám venoval Pán Ježiš. Akonáhle sa zmení kresťanstvo na systém diktovaných noriem, zväzuje naše krídla rozvoja, potom je tu nejaká chyba, ktorú robíme my ľudia. Je v nás, nie v kresťanstve samotnom...

Miroslav Bielik

Bratře v Kristu,
díky za Váš článek *Zamyšlení nad "vinem"* v Bibli... Když jeden bratr kázal ve sboru CASD o svatbě v Káni Galilejské a tvrdil, že Pán proměnil vodu v džus..., po kázání jsem mu pak řekl, že by to byl největší průlom v dějinách světa a citoval jsem mu to z Nestle N.T.: "...TON KALON OINON TIDHESIN, KAI HOTAN MEDHUSDHOSIN TON ELASSO..." (Jan 2,10), tj. "když se podnapili". Z moštu se ještě nikdo nikdy nepodnapil... Tedy DEO GRATIS za ten Váš článek, který jste ještě zdůvodnil Vaší osobní zkušeností z pobytu v Izraeli.

Richard Müller

Milí bratia,

neviem, ako u vás v Čechách bolo pred vianočnými sviatkami i počas nich. Ale na Slovensku oznamovacie prostriedky boli plné Vianoc, plné starostí o to, pri čom sa bude hodovať. A cirkvi? - Zase samý "advent" - spomínali na príchod Pána Ježiša.

Ako sa pamätám, "advent" sa vysvetľoval ako "túžobné očakávanie Mesiáša" v Izraeli a často boli citované slová: "...nebesia pršte Spravodlivého." Dnes svet i cirkev myslí na jasle, Betlehem a dieťa s Máriou a Jozefom.

Spomenul som si na príbeh, ktorý rozprával brat Siracký. Stalo sa to za Rakúsko-Uhorska po prvej svetovej vojne. Do vojny musel narukovať aj Janko, mládenec z Dolnej zeme, ktorý bol zasnúbený s Aničkou. Vojna skončila a muži sa začali vracat'. Väčšinou vlakom. Ľudia chodili k vlaku čakať svojich príbuzných, a k vlaku chodila aj Anička.

Ubíhali dni, mesiace, roky, ale Janko neprichádzal. Jej vlasy už zbeleli, tvár pokryli vrásky, ale ona chodila ďalej.

A keď sa jej vtedy niekto opýtal: "Anička, a kdeže si bola?"

"Nuž kdeže, naproti môjmu Jankovi. Dnes ešte neprišiel, ale zajtra iste príde!" Jej tvár sa pritom rozjasnila a oči zaiskrili radosťou - Janko zajtra iste príde!

Pán Ježiš, náš Pán a Ženich svojej Cirkvi, odišiel "do ďalekej krajiny". Vo svete je vojna - satan sa snaží zabrániť príchod Božieho kráľovstva. A Pán Ježiš čaká, keď Boh mu poddá pod Jeho nohy posledného nepriateľa. Ale svojej Cirkvi, ktorú si vykúpil vlastnou krvou, odkazuje: "Prídem skoro! A moja odplata so mnou. Drž to, čo máš, aby nikto nevzal tvoju korunu! Buď vemý až do smrti a dám ti korunu života!" A každý, kto vo vernosti na Neho čaká, odpovedá: "Príď, Pane Ježišu! Príď, lebo som nemocný od lásky k Tebe! Kedy Ťa uvidím?" A Pán skutočne príde, ba už ide. Maranatha - náš Pán ide!

Toto je náš "advent" v očakávaní Pána z nebies. Čakajme ho ustavične aj v roku 1997.

Váš

Ján Oboril st.

Prezident v kresťanskom zhromaždení

Slovenský prezident Michal Kováč s manželkou prijali pozvanie na návštevu kresťanského zhromaždenia v Bratislave, v októbri 1996. Navštívili zbor Cirkvi bratskej na Cukrovej ulici. Prijali aj pozvanie na obed a tak namiesto plánovanej hodiny boli z toho tri hodiny pobytu v kresťanskom vyznavačskom prostredí. Podľa všetkého sa tam cítili dobre a dávali to otvorene najavo.

Želáme si, aby v takomto prostredí, kde sa zvestuje evanjelium, boli všetci naši "v moci postavení". Potom by celkom istotne nebolo toľko nevraživosti a "hádzania si polien pod nohy", ako tomu neraz býva, na čo napokon dopláca prostý občan.

Ján Kučera

Zprávy ze sborů

Šamorín

Bol krásny jesenný deň, 18. október 1996, keď sme sa lúčili na šamorínskom cintoríne s telesnými pozostatkami našej drahej a milovanej sestry **FRICTSCHOVEJ Ilonky**. Nášmu Pánovi sa zalúbilo si ju povolať vo veku 98 rokov.

Sestra Ilonka bola zakladateľkou Kresťanského zboru v Šamoríne a počas 73 rokov až do dnešného dňa sa schádzajú veriaci v jej dome. Jej život bol pretkaný mnohými ťažkosťami. Po dvoch rokoch šťastného manželstva v Nemecku jej manžel nešťastnou náhodou zomrel. Bola to silná Božia reč v živote 24-ročnej ženy. Z Nemecka sa vrátila späť do Budapešti, kde sa dostala do domáceho spoločenstva brata profesora Kissa. Jej zronená duša tam našla úplné spočinutie v Pánovom náručí. Neuhastiteľná túžba slúžiť Bohu celým srdcom ju priviedla do rodného mesta, kde sa stala širiteľkou evanjelia každému, s kým sa stretla. Celý svoj život zasvätila práci na Božom diele. V období, keď neboli domáci bratia, 40 rokov viedla zbor, ktorý pozostával zo sestier. Sestru Ilonku Boh požehnal čerstvou myslou do poslednej minúty jej života. Aj pri veľkých bolestiach, ktoré prežívala posledné týždne, s úsmevom hovorila o veľkosti Boha - Stvoriteľa vesmíru. Jej posledným želaním bolo, aby i na jej pohrebe bolo hlásané čisté evanjelium. Odchod sestry Ilonky znamená veľkú stratu pre zbor, ale veríme, že Pán pošle iných miesto nej.

Dina Paliczová

Prlov

Dne 5.12.1996 nás predešiel po dlhých a ťažkých nemocí do nebeského domova ve veku 80 let bratr **Miloslav Baleja** z prlovského sboru. V Pána Ježiše uvěřil počátkem 60. let a od té doby jej věrně následoval i se svou manželkou. K Pánu přivedli i své čtyři dcery. Tichý a skromný bratr, který žil v Boží bázni a byl příkladem svému okolí svým životem i svěděctvím. Ke konci života byl stížen několiknásobnou mrtvičkou, která mu nedovolovala navštěvovat shromáždění. S těmi, kdo ho navštívili, se domlouval pomocí ukazovátka a abecedy na stěně. Zdravou rukou ukazoval na písmena a tak se domlouval s těmi, kdo za ním přišli. Měl vždy velkou radost. Nyní už může chvilít svého Pána bez překážek. Rozloučili jsme se s ním v pondělí 9. 12. 1996 v evangelickém kostele a pak na hřbitově v Pozděchově.

Batizovce

Dňa 9.8.1996 predišiel nás k Pánovi náš milovaný brat **JÁN POVEC** vo veku 70 rokov. Nemoc, ktorá predchádzala, znašal s príkladnou tpežlivosťou Božieho človeka. Stále nám chýba, ako aj jeho ochotná služba Slovom, v ktorej so záľubou zvestoval večné pravdy o milosti a našom vykúpení v Kristu Ježišovi, našom Pánovi. Pri rozlúčke Slovom Božím poslúžili bratia Pavol Kulačík a Vladimír Azor.

Po ťažkej nemoci dňa 19.10.1996 vo veku 75 rokov Pán k sebe povolal sestru **Zuzanu Omastovú** z Batizoviec. Na pohrebe 22.10.96 sa so zosnulou rozlúčili rodina, veriaci Kresťanských zborov a spoluobčania. Z Božieho slova slúžili

Ján Oboril st. a Vlado Azor. Sestra Omastová sa odovzdala Pánovi Ježišovi už v mladosti a celý život mu bola verná. Posledné roky pre slabosť tela už nemala obecnosť s veriacimi v zhromaždení.

Martin

Z iniciatívy veriacich martinského zboru pozvali sme si Terlický spevácky súbor, aby sme pre martinskú verejnosť zorganizovali koncert duchovných piesní a svedectiev. Koncert sme usporiadali dňa 1.12.1996 v miestnosti Kultúrneho domu v Martine.

V stanovený deň pred domom zastavil autobus s bratmi a sestrami z Terlicka. Po príprave miestnosti a generálnej skúške vystúpili na javisko v rovnošate naši speváci. Na úvod boli poslucháči privítaní a odznela modlitba. Miestnosť bola plne obsadená, miesta bolo pre každého a spolu so žalmistom sme mohli povedať: "Dobre je oslavovať Hospodina a spievať tvojmu menu žalmy, ó, Najvyšší."

Boli to piesne živé, na oslavu Božiu, všetko o Božej láske, o Pánovi Ježišovi, o jeho práci, utrpení a zmŕtvychvstání. Spreádzali ich aj evanjelizačné preslovky, aby sa poslucháči mohli rozhodnúť pre nový život v Spasiteľovi. Po skončení koncertu boli členovia súboru našimi hosťami v zborovom dome, kde sme sa s nimi pri pohostení potešili. Mnohí poslucháči (medzi nimi aj z iných zborov a denominácií) boli oslovení piesňami a slovom. Ďakovali a oslavovali Pána za taký zážitok. Bratom a sestram z Tešinska za ich službu ďakujeme.

Ján Jančo

Nové Mesto n/V

V Moravskom Lieskovom dňa 10.3.1996 po mnohých zdravotných

strádaniach Pán života a smrti odvolal milú sestru **Katarínu ŠTEFANOVIČOVÚ** vo veku 77 rokov.

Pánovi patrila takmer 50 rokov. Žila životom svedectva svojim blízkym. Asi 20 rokov bolo v jej dome zhromaždenie. Vychovala 4 deti, z nich sú 3 doteraz verné Pánovi. Pohrebné zhromaždenie navštívilo veľa bratov, sestier, blízkych z okolia, známi a spoluobčania. Slovom poslúžil brat Hrdina pri dome posledného pobytu. Zvesť evanjelia tu našlo veľa vďačných poslucháčov.

(Pozn. redakce: Omlouváme se velice pozůstalým i věřícím ze sboru v Novém Městě za zdržení při otištění oznámení, zaviněné námi.)

Dňa 4. 10. 1996 vo veku 60 rokov si Pán Ježiš povolal do nebeského domova brata **MILANA KOVÁČIKA**. Na tohto brata si s láskou spomínajú veriaci

z okolia Púchova a zo zboru v Žiline, kde pred odchodom do USA pôsobil. Cestu nového života s Pánom Ježišom nastúpil ako mladík v zbere v Nimnici, kde sa aj rád po rokoch vracal. Pán si ho náhle odvolal v jeho dydlisku v Hustone. Na smútočnom oznámení bol uvedený jeho milovaný 23. Žalm.

Vydavatelství A-ALEF informuje:

Pro velký zájem věřících o přednášky bratra Ludwiga Schneidra v Praze, vydáváme je tiskem s názvem **Zprávy z Izraele**. Brožura má 64 stran a její cena bude přibližně 30 Kč. Ukázka z jejího obsahu je na str. 8-10 tohoto čísla.

Knihu **Obnova Babylonu**, která pojednává o tom, co se v současnosti odehrává v Babyloně a Iráku a porovnává se s biblickými zprávami o Babyloně ve Starém i Novém zákoně, budeme expedovat v dubnu t.r. Kniha přináší některé nové pohledy na proročké předpovědi Písma, které zasahují již do našich dnů. 110 stran A5, obrázková příloha, cena kolem 90,- Kč.

TLAČOVINY

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel. 069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, tel. 0657/81746. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet. Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/ 0100.

- Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk.

- Tiskne Tiskárna František Pavelka, Příbor. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Reg. číslo MK ČR 6480. **ISSN 1210-6526**.